

ZONNESCHIJN

The illustration depicts a bright sun with rays at the top. Below it, a boy in a white shirt and dark shorts and a girl in a red dress are running across a green field. To the left, there are several sunflowers and a variety of colorful flowers in shades of red, blue, and white. The background is a deep blue sky with a few birds flying.

LEESBOEK VOOR
DE JEUGD DOOR
T.v. BUUL
MET TEKENINGEN
VAN
TJEERD BOTTEMA

ZONNESCHIJN

LEESBOEK VOOR HET LAGER EN HET
VOORTGEZET ONDERWIJS

DOOR

T. VAN BUUL

MET TEEKENINGEN VAN TJEERD BOTTEMA
EN ALBERT GEUDENS

Uitgave voor Roomsch-Katholieke Scholen bewerkt

DOOR

MEVR. C. VAN DEN BROEK-DECKERS
ACHTSTE STUKJE

DERDE DRUK

UITGAVE VAN DE N.V. PAUL BRANDS UITGEVERSBEDRIJF
EN C. A. J. VAN DISHOECK TE BUSSUM

WUNSCHELRUTE.

*Schläft ein Lied in allen Dingen,
Die da träumen fort und fort.
Und die Welt hebt an zu singen,
Triffst du nur das Zauberwort.*

Joseph von Eichendorff

Aan scholen, waar men onder normaal gunstige omstandigheden werkt, zullen de verschillende deeltjes van ZONNESCHIJN denkelijk als volgt gebruikt kunnen worden:

In het tweede leerjaar	I a en I b.
" " derde "	II a " II b.
" " vierde "	III " IV.
" " vijfde "	V " VI.
" " zesde "	VII " VIII.

Waar men onder minder gunstige omstandigheden werkt, begint men een half jaar later, en komt VIII dus in het zevende leerjaar.

Wie zijn leerlingen taalvormen onder de oogen wil brengen, gelijk men ze in de literatuur van den dag telkens ontmoet, vindt daartoe gelegenheid in No. 10 en 25 van dit stukje. Wie hun eens taal wil laten lezen met vormen als *mijnen, eenen, gij, des*, enz., kan daarvoor terecht, behalve in het meerendeel der gedichtjes, in No. 30.

Verder zie men het afzonderlijk gedrukte voorbericht.

DE BEWERKSTER

I N H O U D.

	Blz.
*1. J. WINKLER PRINS, Edelknaap	5
2. T. VAN BUUL, Wat oom Willem meebracht	7
3. T. VAN BUUL, De jacht op den tijger	13
*4. G. BRANDT, Michiel de Ruyter	21
*5. HENK VAN DORDT, Het torenkruis	22
6. T. VAN BUUL, Piëtro	23
*7. MARIE KOENEN, Rust op de vlucht naar Egypte	33
8. A. M. J. v. LEEUWENBERG, Willy wil niet alleen voor 't oor- deel staan	38
*9. J. DE DECKER, Een weetniet	45
10. SAMUEL FALKLAND, Dag bij Sien.	46
*11. F. HUBERTI, Morgengebed.	51
12. TANTE JOH., Het Paaschfeest van den molenaarszoon I.	52
13. TANTE JOH., Het Paaschfeest van den molenaarszoon II.	55
14. TANTE JOH., Het Paaschfeest van den molenaarszoon III	59
*15. G. W. LOVENDAAL, Nieuwjaarsklokken	64
16. T. VAN BUUL, De kleine tamboer	66
*17. C. F. GELLERT (<i>gevolgd</i>), Lofzang	74
18. J. F. STROY, Artaban	75
*19. G. GEZELLE, Kleengedichtje	78
20. H. B. VAN DER ZANDE, Kwaad met goed vergelden I	79
21. H. B. VAN DER ZANDE, Kwaad met goed vergelden II	84
*22. W. SMULDERS, De nederdaling van den H. Geest	90
23. MARK TWAIN, Een avontuur van Huck Finn	91
*24. MR. J. VAN LENNEP, Lied aan het gangspil	99
25. F. MAERLANT, Eeuwige vrede.	101
26. MARIE KOENEN, De Hemelkoningin	108
27. DAVID KER, Een zandstorm	116
*28. CATH. VAN RENNES, Strooi vandaag een enkele bloem	121
*29. J. C. ALBERDINGH THIJM, Liefde	122
30. T. VAN BUUL, Oostersche gastvrijheid (<i>Ontleend</i>).	123
31. PAUL KELLER (<i>gevolgd</i>), Een sledetocht met den goeden God	129

* duidt gedichten aan.

1. Edelknaap.

Ha lustig, ha lustig! Te paard, te paard!
Aldus heeft de jachthoorn geklonken.
En snuivend en stuivend vooruit met vaart,
Gaat het dwars over boomstam en stronken.

„Laat schieten den valk! Laat los, laat los!
„De kap thans van de oogen genomen!” —
En de edelknaap knielt op het groene mos,
Blijkt op langs de stammen der boomen.

De beuken, hoe zwaar ook, zijn mossig en zacht;
Der bladeren schaduwen spelen;
In 't licht zijn de teederste takjes smaragd,
Waarin reeds de vogelen kweelen.

Op de opene plekken, daar blinkt het als goud,
En tuimlen de lichtspranken neder;
Daar flonkren de blaadren langs 't groene hout,
En schommlen in 't windje op en neder.

„Wat mart gij, wat mart gij, o valkenier!
„De reiger zal wis ons ontkomen!” —
En de edelknaap spiedt naar zijn vuist, naar het dier,
Blijkt op langs de stammen der boomen.

Op de' uitersten tak van de beukekruin,
Daar wieglen de reigers in nesten;
Toen 't winter was, zag hij ze zwartdonkerbruin
En scherp tegen 't goud van het westen.

Ze vlogen in kringen erom en erin,
 De halzen ver over de randen;
 Pas wedergekomen bij 's voorjaars begin
 Uit warme en zoo verre landen.

„Wat mart gij, wat mart gij, o valkenier!
 „Zeg, droomt gij van herten en vossen?”
 Maar vaster omklemt hij het roofzieke dier,
 En wil 't van de kap niet verlossen.

Hij weet het: het nest, gebouwd met zorg,
 Bekleed met de pluimen der ouden,
 Is voor het gebroed een heilige borg,
 Die ouders voor kinderen bouwden.

Die ouders te dooden waar' schandlijk en slecht,
 Waar' jongen van steun te berooven; —
 Hij draagt niet het hart van een poortersknecht; —
 Hij blikte naar omlaag en naar boven!

„Wat mart gij, wat mart gij, o valkenier!
 „Zeg, droomt gij van varens en mossen?” —
 „— Jaag liever op hinde en herten hier
 „„In de eenzame Soerensche bosschen!” ”

J. WINKLER PRINS.

Gedichten. Zeist, Meindert Boogaardt Jr. —

2. Wat oom Willem meebracht.

„Jongens, er is een brief van oom Willem gekomen,” zei vader, toen hij op een middag van het kantoor kwam.

„Wie is oom Willem?” vroeg Mien, ons jongste zusje. „Dien ken ik niet.”

„Dat wil ik wel gelooven,” zei Jan. „Toen oom het laatst hier was, kon jij nog niet eens loopen. Maar je hebt toch al tegen hem gelachen, terwijl je in de wieg lag. Weet je nog wel jongens?”

Dat laatste zei hij tegen Betsy en mij; voor 't gemak noemde hij Bets ook maar een jongen. Nu, of we 't nog wisten! Van oom Willems bezoek hadden we nog niets vergeten. Jongens, wat kon die prachtig vertellen van zijn reizen! Je moet weten, dat oom kapitein is op een koopvaardij-schip, een grooten driemaster, en dat hij de halve wereld al heeft doorreisd.

„Maar wat staat er nu in dien brief?” vroeg moe.

„Hè ja vader, lees hem voor,” riepen wij. „Waar is oom nu op 't oogenblik?”

„Veel dichter bij, dan jullie denkt. Maar de brief is erg kort. Hoor maar:

Waarde broer! Eergisteren ben ik te Rotterdam binnengevallen, waar ik denk te overwinteren. Misschien kom ik Woensdag al naar Arnhem over. Intusschen hartelijk gegroet van

*Je broer
Willem.*

Wat een blijdschap gaf die brief! In geen twee jaren was oom hier geweest; en nu zou hij een heelen winter blijven! Dat gaf wat pretjes in 't vooruitzicht!

„Woensdag, dat is vandaag al,” zei Betsy. „Hoe laat zou oom hier kunnen zijn?”

Vader nam zijn spoorboekje, en Jan moest opzoeken, hoe laat de trein uit Rotterdam bij ons te Arnhem aankwam. Betsy en ik zochten ook mee.

Na een poosje hadden we het. „Om 7.30,” zei Jan; „dat is dus om half acht.”

„Jij weet het,” zei vader. „En nu vlug aan tafel; dan gaan we na het eten oom van den trein halen.”

Of we ons repton! Willemien ook. „Zou oom me nog kennen, nu ik zoo groot ben geworden?” vroeg ze.

„Ik denk het niet,” zei vader ernstig; „je bent nu ook al haast vier jaar. Maar zou je niet liever thuis blijven moedertje? Klaas Vaak komt anders om zeven uur al.”

Mien liet haar lipje hangen. „Hè pa, laat ik nu eens laat opblijven, net als de groote jongens! Anders denkt oom dat ik nog zoo klein ben. En ik ga toch ook al op school.”

„Ja, op de bewaarschool,” zei Bets minachtend. „'t Is wat ook!”

„Nu, we zullen zien wat Klaas Vaak doet,” zei vader. „Als die er niet vroeg is, mag je ook mee.”

Mien was tevreden. Toen we evenwel om zeven uur ons gereed maakten om naar het station te

gaan, zat ze te knikkebollen. We gingen dus zonder haar.

Net zooals we gedacht hadden, kwam oom met den trein van 7.30 mee. Hij kende ons nog allemaal, maar vond dat we erg gegroeid waren, vooral ik. Zelf was hij nog bruiner van kleur dan vroeger. Dat kwam zeker van zijn verblijf in Indië.

Wij jongens droegen elk een reistasch voor hem. Ook had hij nog een grooter pak bij zich, maar dat wilde hij zelf dragen. „Wat zou daar in zitten?” vroegen we zachtjes aan elkaar. Vooral Bets was er nieuwsgierig naar. Zoo zijn meisjes nu altijd. Jongens natuurlijk nooit. Maar we durfden toch geen van allen het te vragen, omdat we wel wisten dat dat niet netjes stond.

Thuis werd oom hartelijk door moe ontvangen; en een kwartiertje later zat hij al gezellig met ons aan de theetafel. We mochten dezen keer laat opblijven, net als de groote menschen.

„'t Is toch heerlijk, als je na zoo'n langen tijd weer eens in je vaderland zit thee te drinken,” zei oom. „Wat is het hier gezellig, met al die jongens om je heen. Leeren ze nog al braaf? Zouden ze flinke menschen worden?”

Vader zei niets. Hij deed maar een trekje aan zijn pijp, en haalde de wenkbrauwen op. Maar die brutale Bets gaf al lachend ten antwoord: „O zeker, oom. 't Zijn de besten van heel de school.”

„Nu, als ze dat zelf zeggen zal 't wel waar wezen,” lachte oom terug. „Maar waar is nu de

jongste, die kleine zus, die den vorigen keer nog in de wieg lag?"

„Hier ben ik," hoorden we opeens. Warempel, daar stapte Mien in haar nachtponnetje parmantig de kamer binnen. Ze was door ons gesprek wakker geworden, en had zeker de laatste woorden gehoord, want spijtig zei ze: „En ik ben niet klein meer. Ik ga ook al school, en ik slaap in een ledekant."

We moesten er allen om lachen, toen ze dat zoo verontwaardigd zei.

„Nu, je bent groot geworden, dat zie ik," sprak oom. En toen gaf hij haar een zoen, en liet haar op zijn knie paardrijden. Mien was dadelijk goede maatjes met hem, en had daar zeker nog wel een poosje willen blijven zitten; maar er hielp niets aan, ze moest weer naar bed.

„Komaan," vervolgde oom, toen Willemientje weer weggebracht was, „nu moet ik dit pak eens openmaken. Want ik heb een cadeau meegebracht."

Voorzichtig knipte hij de touwtjes door, terwijl wij de halzen rekten, om te zien wat er te voorschijn zou komen. Toen opende hij het papier, en toonde ons een groot tiggervel. 't Was zoowat anderhalven Meter lang en een Meter breed, met een donkerbruine streep over den rug, en verscheiden kleine strepen, die van den rug naar de zijden liepen, net als bij een kat.

„Hè, hoe mooi!" riep Betsy.

„Voel eens hoe zacht; net zij," zei Jan, terwijl hij het betastte.

„En zoo warm.”

„Wat een prachtige teekening is erop! 't Moet een kolossaal beest geweest zijn.

„Kijk, zijn kop zit er ook nog aan,” riep Jan op eens.

Ja, daar aan het eene einde zag je dien duidelijk

zitten. Hij was opgevuld, en had glazen oogen, maar je zou heusch gedacht hebben dat hij nog leefde.

„'t Is een kleedje voor je schrijftafel,” zei oom tot vader. „Ik hoop dat het je bevalt.”

Nu, dat sprak nog al van zelf. Vader was er wat mee in zijn schik.

Oom haalde ook nog een paar klauwen van den tijger uit zijn zak. Verbazend, wat waren dat

nagels! Ze waren erg krom, zoo groot als een noot, en liepen in een fijne punt uit.

„Dat was ook een beestje om bang voor te zijn, toen hij nog leefde, hè oom?” zei Jan.

„Dat was het,” verzekerde oom; „ik heb hem levend gezien.”

„Echt oom? En was u er bij, toen hij geschoten werd?”

„Ik deed het zelf. Daarom juist vond ik dit zoo'n aardig cadeau.”

Dus was oom een tijgerjager! Dat wisten we nog niet. Met zekeren eerbied keken we nu tegen hem op. Jongens, een man die tegen zoo'n geweldig roofdier durfde vechten, dien ontmoette je niet elken dag. Jan vroeg beschroomd:

„Oom, vertel u ons eens van die tijgerjacht. Was dat niet erg gevaarlijk?”

„Nu, als je geen goed schutter bent, loop je veel kans er het hachje bij in te schieten; maar ik ben nog al zeker van mijn schot, en 't was niet de eerste tijger, dien ik voor mijn loop kreeg. Maar van avond is 't al wat laat geworden voor die geschiedenis.”

„Morgen dan oom?” vroegen we.

„Nu, nu, niet te haastig; oom wil eerst wel eens een paar daagjes uitrusten,” zei vader. „Jullie zou oom maar dadelijk weer aan het werk willen zetten, al is het dan maar vertellen.”

Doch oom lachte eens en zei: „Goed, morgen-avond krijg je het verhaal. Als je dan 's nachts maar niet droomt, dat je door een tijger wordt verscheurd.”

„Dan zorg ik voor chocolademelk bij het verhaal,” beloofde moeder.

„Hè ja, hè ja,” zeiden wij, terwijl Jan genoeglijk de handen wreef. En vader voegde erbij: „En ik kom ook luisteren.”

3. De jacht op den tijger.

Den volgenden avond zaten we allen gezellig om de tafel, wachtende op ooms verhaal. Mien bleef nu ook op; ze was klaar wakker, en het verhaal en de chocolademelk zouden wel maken, dat ze vooreerst geen slaap kreeg.

„Je moet dan weten,” begon oom, „dat ik het vorig jaar met mijn schip een heelen tijd te Singapore moest blijven liggen. Jullie weet immers waar Singapore ligt jongens?”

Nu, ik wist het niet, maar Jan wel. „Op een eilandje in de straat van Malaka.”

„Mooi zoo. Nu, ik heb daar onder de kooplui een ouden kennis, Mr. Smith, een Engelschman, met wien ik al vijftien jaar zaken doe voor onze reeders. Omdat ik toch een paar weken werkeloos moest blijven liggen, ging ik hem eens opzoeken. Hij noodigde me toen uit, mijn vacantie door te brengen op zijn villa buiten de stad, waar hij zelf buiten de kantooruren ook altijd te vinden was. Ik liet dus mijn schip onder de hoede van

mijn eersten stuurman, iemand dien ik ten volle vertrouwen kon, en nam de vriendelijke uitnoodiging aan. Den volgenden morgen kwam ik op *Victoria place*, zoo heette het buitentje, en voelde me al spoedig thuis.

Den tweeden dag na mijn aankomst, toen ik met de familie aan tafel zat, werd het huis in opschudding gebracht doordat Sidin, de Maleische bediende, met een ontsteld gezicht binnenkwam, roepende: „„Heer, de postbode is vermoord door een tijger.””

„„De postbode naar Singapore?”” vroeg Mr. Smith, verbaasd en ten hoogste verschrikt. „„En waar ergens?””

„„Geen half uur hier vandaan; 't moet van morgen voor zonsopgang gebeurd zijn.””

„„Dat is een brutaal stukje van dien menscheneter,”” mompelde Mr. Smith. „„Houd de kinderen vooral binnen vrouw. We zullen een jacht moeten organiseren, om ons van dien gevaarlijken buur te verlossen.””

„„Zijn hier nog veel tijgers?”” vroeg ik aan mijn gastheer, daar ik altijd gemeend had, dat men op een eilandje als Singapore die dieren niet zou vinden.

„„Meer dan je zou denken, kapitein. Het vreemde is, dat een zeventig, tachtig jaar geleden nog geen enkele tijger hier voorkwam, terwijl ze op Malaka in menigte te vinden waren. Het schijnt, dat een paar van die heeren toen de zeestraat zijn overgezwommen, en zich hier in de moerassige

bosschen hebben gevestigd, waar ze wild in overvloed vinden. Sinds dien tijd zijn er hier tijgers; en men is er nog maar niet in geslaagd, ze geheel uit te roeien.””

„Nu zeg, die kunnen dan ook zwemmen, hè?” vond Jan.

Oom ging weer voort: „Mr. Smith vertelde me ook, dat er in den laatsten tijd op het eiland een menscheneter was verschenen. Zoo noemde hij een tijger, die bij voorkeur menschen aanvalt.”

„Doen alle tijgers dat dan niet?” vroeg ik.

„Nee jongen. Een tijger is van nature vreesachtig en laf. Ontmoet hij een mensch, dan zal hij dien meestal uit den weg gaan, tenzij hij uitgehongerd is, of door den jager aangevallen wordt; in het laatste geval verdedigt hij zich natuurlijk. Van nature ontwijkt de tijger den mensch dus. Maar heeft hij eens bij toeval ontdekt, bijv. in een gevecht met een jager, hoe gemakkelijk hij een ongewapend persoon kan overheesteren, dan schijnt hij te denken: „„Zoo'n mensch is een gemakkelijk te veroveren prooi,”” en gaat bij voorkeur op de menschenjacht. De tijger is dan een menscheneter geworden. Inzonderheid oude tijgers, die voor de jacht op antilopen, herten en ander wild niet vlug genoeg meer zijn, schijnen zich met menschevleesch te voeden.”

„Ik ben maar blij, dat ik niet in dat land woon,” zei Betsy. „Ze konden mij ook wel eens opeten.”

„Ze zouden je niet lusten,” plaagde Jan. „Je

hebt immers laatst zelf nog gezegd, dat je *lang niet malsch* bent?"

„Ik heb wel eens gelezen,” voegde vader aan ooms verhaal toe, „dat een tijger in zekere streek 40 menschen had gedood in een tijdsverloop van één jaar, zonder dat men er in geslaagd was, den moordenaar te vangen.”

„Zoo iets was het hier ook,” vervolgde oom. „Al sedert een paar maanden hoorde men nu hier, dan daar op het eiland vertellen van menschen, die door dit dier aangevallen en meestal verscheurd waren. Maar zoo dicht als ditmaal had hij zich nog nooit bij de stad vertoond.

Onmiddellijk na den maaltijd sprak ik met mijn gastheer daarom over een plan, dat ik had gevormd. Toen ik vroeger te Calcutta woonde, had ik meer dan eens met anderen aan een tijgerjacht deelgenomen, en me, dat durf ik gerust te zeggen, een goed schutter getoond. Nu wilde ik het wel eens alleen probeeren. Mr. Smith stelde een paar jachtgeweren tot mijn beschikking, die ik nog denzelfden namiddag in den tuin beproefde. Ze droegen wat hoog, maar waren overigens uitstekend. Sidin, de Maleier, die ook al meermalen op de tijgerjacht was geweest, zou op zijn verzoek me vergezellen.

Twee dagen later gingen we 's morgens vroegtijdig op weg. In het naastbijzijnde dorp vernamen we, dat de tijger 's nachts weer een geit had weggehaald; hij scheen dus ook nog ander vleesch dan dat van menschen te lusten. Volgens de inlanders was het

dezelfde, die als menscheneter den omtrek onveilig maakte. Ze wezen ons ook een moerassig terrein dat met hoog riet begroeid was, als zijn woonplaats aan. Tusschen het riet verhieven zich hier en daar boschjes, in een van welke de tijger vermoedelijk verblijf hield.

Voorzichtig drongen Sidin en ik in deze streek door, zorgvuldig naar sporen van het roofdier zoekend. Hiervan was evenwel niets te vinden. Wel ontdekten we midden in de vlakke een droge rivierbedding, die in den natten moesson denkelijk vol water stond. Aan beide oevers van het riviertje, dat nu een geschikten weg vormde, stonden vrij hooge boomen, waarin het wemelde van allerlei kleine apen, die elkaar van tak tot tak naklauterden met vroolijk gekrijsch.

Op eens bemerkten we, dat de apen hun spel staakten. Ze werden onrustig, en hieven een luid geschreeuw aan, als om hun makkers in de naastbijzijnde boomen te waarschuwen. Deze beantwoordden dit geschreeuw éven luidruchtig, terwijl de apen vlak boven ons in groote verwarring door elkaar sprongen, als waren ze beducht voor een naderend gevaar, dat ze niet konden ontgaan.

Ik begreep niets van den angst van de dieren, tot Sidin me bij den arm trok, en fluisterde: „„De tijger, heer. Gauw in de struiken. De apen hebben hem ontdekt, en waarschuwen elkaar.””

Haastig trokken we ons in de struiken terug, en wachtten met den vinger aan den trekker op de verschijning van het roofdier. Daar zagen we het

den hoek van de bedding omslaan, en naderbij komen. Met onhoorbare schreden liep hij voort, schuw en loerend in het rond ziende, en soms even den blik naar boven richtend, waar de apen nog steeds met hun gehuil voortgingen. Ze hadden evenwel op dit oogenblik van den tijger niets te duchten. Blijkbaar keerde hij pas van de jacht terug; het bloed kleefde nog aan zijn muil.

Met ingehouden adem volgden we zijn bewegingen. Maar hij gaf ons geen gelegenheid tot een mooi schot, daar hij voortdurend zijn rug of zijn zijden naar ons toe keerde. En als je op een tijger schiet, moet je hem in eens dooden; anders schiet je er zelf het leven bij in. Er zat dus niets anders op, dan hem stil te laten voorbijgaan, hoewel ik een gevoel van spijt daarover niet kon onderdrukken.

Maar Sidin wist raad. Toen de tijger voorbij was, zei hij: „Het riviertje maakt ginder een groote bocht. Als wij die afsnijden en regelrecht door het boschje heengaan, komen we hem een eind voor, en kunnen hem recht op ons toe laten loopen. En de tijger komt daar stellig heen, want hij wil gaan drinken aan de groote rivier.”

Dat was goed gezien van hem. Uiterst voorzichtig slopen we door de struiken, tot we de plaats bereikten, door Sidin aangeduid. De slimme Maleier had de bedoeling van den tijger volkomen doorgrond. Nauwelijks lagen we in onze hinderlaag, of we zagen hem verschijnen.

Regelrecht kwam hij op ons toe. 't Was een

prachtige koningstijger, wel 2 meter lang. Nu en dan stond hij stil, en zag onderzoekend rond, om dan weer met sluipenden tred voort te gaan. Plot-seling hield hij den pas in, en bromde zacht, terwijl hij zijn fonkelende oogen op de plek richtte, waar wij verborgen waren. Hij hief den kop hooger op, en kwispelde met den staart.

Het was duidelijk: we waren ontdekt. De tijger maakte zich gereed voor den sprong, maar keerde daardoor meteen zijn meest kwetsbare plek, zijn oogen, naar ons toe.

Ik gaf Sidin een wenk. We legden beiden aan. Twee schoten knalden kort na elkaar; en de tijger viel stuiptrekkend neer. Enkele oogenblikken later was hij dood.

De schoten waren prachtig; het eene was door het rechteroog gegaan, het andere tusschen de twee oogen door. Daardoor is de huid nu ook zoo mooi gaaf. Sidin had zich een uitstekend schutter getoond."

"Maar als de schoten nu den tijger maar eens alleen *gewond* hadden?" vroeg ik.

"Dan was hij op ons toegesprongen, en hadden jullie me nooit teruggezien. Maar aan zoo iets denkt een jager niet; de gedachte aan het gevaar zou zijn hand onvast maken.

We vilden den tijger terstond, en namen de huid en de klauwen mee. Je begrijpt, hoe blij men op de villa was, dat we de nabuurschap van zoo'n gevaarlijk dier hadden verlost. Mr. Smith gaf zijn dapperen bediende uit dankbaarheid een aanzienlijk

geschenk, verheugd dat zijn kinderen nu weer veilig buitenshuis konden spelen.

Natuurlijk had Sidin evenveel recht op de mooie huid als ik. Ik gaf hem evenwel een paar beste jachtgeweren cadeau, waarvoor hij me zijn aandeel in den buit graag afstond."

„Is zoo'n huid dan nog veel waard?" vroegen we.

„Nu, je mag eigenlijk niet spreken over den prijs van een geschenk," zei vader, „maar ik weet toch wel, dat hier te lande een mooi tijgervel honderden guldens kost."

„En als je weet met hoeveel levensgevaar het door den jager wordt verkregen, moet je erkennen dat dat nog veel te weinig is," zei moeder.

Dat vonden wij ook. En heimelijk voelden we ons trotsch op oom Willem, die zoo'n dapper man was.

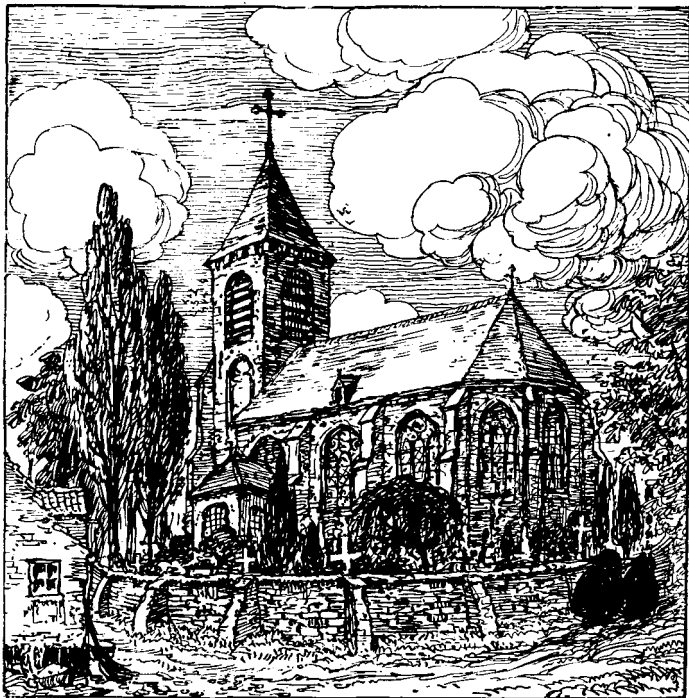
4. Michiel de Ruyter.

Aanschouw den Held, der Staten rechterhand,
Den redder van 't vervallen vaderland,
Die in één jaar twee groote koninkrijken
Tot driemaal toe de trotsche vlag deed strijken,
Het roer der vloot, den arm, daar God door streeë;
Door hem herleeft de vrijheid en de vree.

G. BRANDT.

5. Het torenkruis.

Hoog in de luchten
Beurt zich het kruis,
Wijzend en wenkend
Naar 't Vaderhuis.

Hoog op den toren
Staat fier het kruis,
Pal en onwrikbaar,
Trots stormgedruisch.

Rolt ook de donder
 Raatlend langs 't zwerck,
 Flikkert de bliksem
 Langs huis en kerk,

Fier blijft het wijzen
 Naar 's Hemels boog;
 't Kruis op den toren
 Wijst steeds omhoog!

Daar woont de Meester,
 Die door Zijn kruis
 Ons wilde voeren
 Naar 't Hemelhuis.

't Kruis zij uw hope,
 't Kruis zij uw kracht;
 't Voere u ten Hemel
 Door aardschen nacht.

HENK V. DORDT.

Weekblaadje voor de Roomsche Jeugd, Spaarnestad, Haarlem.

6. Piëtro.

't Was in Italië. Op de helling van den Vesuvius stond het hutje, waarin ze nu al zooveel jaren met hun drieën woonden: moeder, Lara en Piëtro. In het Noorden zagen ze Napels, de groote stad met haar witte huizen, die in de zon schitterden, zoodat de oogen pijn deden als je er lang naar

keek. Over het blauwe water der baai gleden talloze visschersscheepjes, als vlugge, blanke vogels. Hoe menigmaal had Piëtro niet gewenscht, in een daarvan mee te mogen varen! Maar 't was niet gebeurd. Vader had zijn leven verloren op zee; en sedert dien wantrouwde moeder de zee; die was

een te gevaarlijke vriendin. Piëtro werkte nu maar in den wijngaard of op de akkers, die langs de lagere hellingen van den berg liggen. Bij al zijn werk zag hij den donkeren stompen kegel van den Vesuvius, waarvan de top dikwijls een reusachtige rookpluim droeg.

Wat was hun leven hier gelukkig! 's Avonds als hij naar huis terugkeerde, speelde de kleine Lara voor de deur. Op haar bloote bruine voetjes kwam ze hem dan tegemoet draven, en had den grootsten schik, als hij haar op den schouder zette, waar ze hem aan het haar kon trekken.

„Nu ben jij mijn paard Piëtro. Huup, huup, harder draven, paardje!”

En Piëtro draafde tot hij niet meer kon.

In de deur van het huis ontving moeder hem met een vriendelijken lach.

„Braaf zoo mijn jongen. Je zusje heeft niemand om mee te spelen, dan jou. Maar nu moet je haar eens neerzetten en uitrusten. Je bent moe.”

Dan gingen ze met hen drieën aan tafel, en aten hun sober maal, maar dat heerlijk smaakte.

„Je vader moest nog eens kunnen zien, dat je zoo groot wordt, en me al helpt den kost te verdienen,” zei moeder, terwijl ze zich trotsch voelde op haar flinken zoon.

„Wie is vader?” vroeg Lara.

„Dien heb jij nooit gekend liefje.” En moeder kuste haar kleintje, met een traan in het oog. „Hij was de braafste man die er leefde; maar de zee heeft hem ons afgenomen. Ik ben maar blij, dat Piëtro geen visscher is. De zee is gevaarlijk.”

„Maar het land ook, moeder. De laatste dagen heeft de Vesuvius weer zoo dreigend gerommeld. Als die uitbarst, is het hier nog gevaarlijker dan op zee.”

„O, maar op het land kun je voor het gevaar vluchten.”

„Ja, hier kun je vluchten.”

En dan werd er verder niet over den Vesuvius gesproken.

Zoo leefden ze met hun drieën in kalme tevredenheid. De Vesuvius droeg zijn rookpluim, gromde bijwijlen, maar tot een uitbarsting kwam het niet. En zooals zij, leefden er honderden menschen in de huisjes, die verspreid lagen op de helling van den vulkaan. Een klein uurtje verder lag zelfs een groot dorp, Torre Annunziata, waarvan de bewoners dagelijks den rook uit den berg zagen opstijgen. Maar ze waren even gerust als Piëtro en zijn moeder. Wie weet, zou er geen eeuw verlopen voor weer een uitbarsting plaats had. En dan konden ze immers nog vluchten?

In April van het jaar 1906 gromde de Vesuvius dreigender dan ooit. Uit den krater steeg een rookkolom op, dicht en zwart, die zich tot een ontzaglijke wolk uitbreidde, en boven den top hangen bleef.

„Ik heb den boer gezegd, dat ik morgen misschien thuis blijf,” zei Piëtro 's avonds tegen zijn moeder.

„Waarom jongen?”

„De menschen in het dorp vertrouwen den berg niet. Ze zijn bang voor een uitbarsting. En dan moet ik bij u en Lara wezen. Nu vader er niet meer is, moet ik u beschermen in het gevaar.”

Hij zei dit met schitterende oogen. Pas vijftien jaar, voelde hij zich al een man. Zijn moeder gaf

geen antwoord, maar drukte hem zwijgend aan het hart.

Lang bleven ze dien avond voor de deur van hun huisje zitten, luisterend naar het doffe geluid, dat onder den grond weerklonk als het dreunen van verre donderslagen. De kleine Lara begreep nog niet het gevaar dat dreigde. Ze wees naar de steeds dikker wordende rookwolk boven den top van den krater, die nu aan de onderzijde een rooden weerschijn toonde, en riep:

„Kijk eens, hoe mooi! Vuur, allemaal vuur.”

Ja, ze zagen het wel. Dat was de gloeiende lava binnen den krater, wier roode gloed door den rook werd weerkaatst.

Dien nacht sliepen ze weinig; alleen Lara bekommerde zich om niets. Moeder was koortsig, en klaagde over hoofdpijn.

's Morgens kon ze niet opstaan. Haar gezicht gloeide als vuur, haar lippen waren droog. Ze had hevige koorts. Bij poozen sliep ze even, en telkens bij 't ontwaken sprak ze verward.

„Is moe ziek?” vroeg Lara.

„Ja zus; je moet maar heel stil wezen, dan wordt moe gauw beter.”

En Piëtro bleef thuis, en deed het huiswerk, terwijl Lara buiten speelde.

Intusschen duurde het onderaardsch gerommel voort. Plotseling trilde de grond onder hun voeten. Schreiend kwam Lara binnenstormen, en zocht een toevlucht in Piëtro's armen.

„Stil maar, stil maar zus; hier ben je veilig.”

Veilig, ja, voor hoe lang? Dat werd een aardbeving. Zouden de muren niet scheuren, het huisje instorten, en zij onder het puin begraven worden?

O, dat moeder nu ook juist zoo ziek lag! Piëtro ging naar het bed, en zag de zieke aan. Ze sluiwerde. Daar straks had ze even de oogen opgeslagen, maar hem niet eens herkend. Konden ze toch maar vluchten! In stilte vouwde hij de handen om te bidden:

„Goede God, maak moeder toch gauw gezond. Dan kunnen we vluchten.”

Daar kwam een boer langs met zijn karretje.

„Wil je mee, Piëtro? Ik ga naar Torre Annunziata. 't Is hier niet meer vertrouwd.”

„Ik kan niet, Martinetti. Moeder is doodziek. Dank je wel voor je aanbod.”

De boer ging verder, maar riep nog onder het wegrijden: „Blijf maar niet lang hier. Het wordt gevaarlijk.”

En weg was hij.

Het begon nu donker te worden, alsof de avond viel. De wolk boven den krater breidde zich uit, scheurde in flarden, en een regen van gloeiend heete asch, door den vulkaan omhoog geslingerd, viel neer. Waar maar een stukje asch op de huid neerkwam, schroeide die. Haastig gingen Piëtro en zijn zusje naar binnen. Ze zagen door het raam, hoe de regen heel den omtrek bedekte met een grauwwit stof, waartusschen zich ook groote en kleine steentjes bevonden, alle afkomstig uit den krater, en brandend heet.

Angstig kroop het meisje tegen hem aan, wanneer weer een nieuw gerommel weerklonk, of de vloer trilde door een aardschok. Gelukkig, hun huisje bleef tot nog toe staan.

Plotseling weer een hevig gedonder. Door het venster keken ze naar den bergtop. Uit den krater steeg een vuurzuil op, die heel den omtrek wijd verlichtte. 't Was of de hemel in brand stond. Stukken gloeiend graniet werden met geweldige kracht omhoog geslingerd. Nu trilde en golfde de grond onder hun voeten. De lava was uit den krater gebroken. Gloeiend rood stroomde ze als een dikke brei uit den top, met golven omlaagvloeiend.

De aschregen verminderde, maar nu dreigde een ernstiger gevaar: de lava. Die had immers al meer huizen, ja dorpen en steden overstroomd?

Piëtro vloog naar de deur om uit te kijken, de hand boven 't hoofd. Groote God, de lava stroomde de helling af in deze richting!

„Moeder, moeder, sta op; we moeten vluchten!” smeekte hij in doodsangst.

De zieke zag hem met glazige oogen aan, maar antwoordde niet. Blijkbaar herkende ze hem niet eens. En Lara begon te schreien, toen ze zag dat moeder geen antwoord gaf.

Wat moest hij doen? Met Lara vluchten, en moeder hier laten omkomen? Of hier blijven, en trachten moeder nog te redden, maar met gevaar dat ze alle drie het leven verloren?

En de lava naderde, naderde steeds meer.

Er vertoonden zich vluchtelingen op den smallen bergweg. Van her en der kwamen ze uit de armenlijke huisjes, die verspreid lagen tusschen de wijngaarden. Vrouwen, kinderen, mannen, sommige blootshoofds en half gekleed, de meeste met kleinen op den arm. In woesten draf holden ze de helling af, voor den lavastroom uit. Als die hen bereikte, waren ze verloren. En met welk een snelheid achtervolgde hen de heete bruine modder; zóó snel kon geen mensch voortkomen.

„Vlucht jongen, vlucht!” riepen ze Piëtro al van verre toe.

Hij reikte de schreiende Lara aan een boer toe, nadat hij haar nog eens hartstochtelijk had gekust.

„Zorg je voor haar, Bettinelli?”

„Als voor mijn eigen kind, Piëtro. Maar waarom talm je nog met vluchten?”

„Moeder ligt doodziek binnen. Ik kan haar toch niet aan haar lot overlaten?”

„We hebben geen kar hier. Anders konden we haar daarin meenemen.”

„Dragen?” stelde een der boeren voor.

„Dan sneuvelen we allemaal, want in een oogenblik heeft de lava ons dan ingehaald.”

De anderen moesten het toestemmen.

„Laat het mensch alleen achter,” zei een ander. „Dan red je ten minste je zelf.”

Toornig draaide Piëtro zich om. „Lafaard,” zei hij. En toen met een vaste stem: „Ik blijf hier; misschien is er hier nog redding mogelijk. Wellicht blijft de stroom wat bezijden ons huis.”

De boeren haalden de schouders op, en holden verder in koortsachtige haast; de lava was hun door dit oponthoud immers al weer zooveel dichter op de hielen. Droevig zag Piëtro hen na, tot ze om een bocht van den weg verdwenen.

Toen ging hij naar binnen. Vergeefs beproefde hij, de zieke te doen opstaan. Ze ijelde, en kende hem niet meer.

Intusschen bleef de vulkaan doorrommelen, en braakte telkens nieuwe lavastroomen uit, die met angstwekkende snelheid de helling afvloeiden. Ze overstroonden akkers en wijngaarden, en naderden ook het huisje, waarin zich de dappere jongen bevond, die zijn moeder in het gevaar niet had willen verlaten.

* * *

Lara vond met de meeste vluchtelingen een verblijf in Torre Annunziata, en toen dit een dag later ook door de lava werd bedreigd, bij medelijdende menschen in Napels. Torre Annunziata zelf werd voor een groot deel onder de lava bedolven.

Van het hutje, waarin Piëtro had gewoond, was niets meer zichtbaar dan het dak. De dappere jongen had den dood gevonden.

7. Rust-op de Vlucht naar Egypte.

LEGENDE.

Ze komen van zoo ver gegaan.
 Nu breekt de nieuwe morgen aan,
 En Jozef zegt: „Hoe kan dat zijn?
 „Zoo'n lentelichte zonneschijn,
 „Zoo groen het veld, zoo groen het bosch,
 „En 't al in bloei en bladerdos?”
 „„ Wel Jozef,” spreekt Maria's stem,
 „„ We zijn hier ver van Bethlehem,
 „„ Ver van den fellen wintertijd,
 „„ Ver van Herodes' fellen nijd.
 „„ Hier wordt mijn bange hart weer blij.
 „„ Hier gaan we door het lentetij,
 „„ Dat openluikt voor onzen voet,
 „„ En bloeit en geurt, en Hem begroet,
 „„ Die lente en licht en bloei deed leven,
 „„ En de aard haar schoonheid heeft gegeven.””
 „Ik denk,” zegt Jozef, „'tis Gods teeken,
 „Dat 't bang gevaar nu is geweken.
 „We zullen hier in 't groene gras
 „Wat rusten bij dien waterplas,
 „Waarin de zonneschijn weerspiegelt,
 „Waarover 't wit gebloemte wiegelt.
 „De weg was ver, en rust is zoet,
 „En de ezel vindt hier overvloed
 „Van gras en klaver. Stijg dus af;
 „'t Lijkt hier een tuin, dien God ons gaf,
 „Opdat Zijn Zoon er op uw schoot

„Zou spelen in het morgenrood.”

Maria drukt haar lieven last,
Haar zoete kind, aan 't harte vast,
En zet zich bij de waterbron
Te rusten in de lenteson.

En als hij d'ezel aan een boom
Heeft vastgebonden met den toom,
Vlak bij de groene klaverwei,
Zet Jozef zich aan hare zij.

„Hoor, merels slaan en nachtegalen,

„Zie, bijen zwermen, vlinders dwalen,

„En bloemen, kleine hemelsterren,

„Bloeien hier dichtebij en verre.

„Och, Jozef, houd hem in uw arm,

„— Maar houd hem zacht en houd hem warm —

„Houd in uw arm ons zoete Kind,

„Dat ik hem ginds een kransje wind,

„Van bloem bij bloem; een bloemenkroon,

„Die staat hem lief, die kroont hem schoon.”

Nu gaat Maria bloemen plukken,

Bij bloem en bloem zich nederbukken.

Maar als ze bij de struiken komt —

O schrik — daar roept een stem en gromt:

„Wie is het, die mijn slaap verstoort?”

En op dat harde barsche woord

Springt er een roover uit de blaren,

Met vonkend oog, met boos misbaren,

En zie — een tweede — fel en vloekend

Komt achter hem, zijn prooi al zoekend;

„Uw goed, uw geld, — al wat ge meedraagt!”

Roept roovers stem. Maria weeklaagt:

„We zijn maar arme lieden, wij!
 „Ach, laat ons gaan, heb medelij!”
 En Jozef, die is opgestaan,
 Komt met het Kindje naderaan,

En zegt: „Wat kunnen wij u geven?”
 — „En is 't geen geld, dan is 't uw leven!”
 Vloekt weer die roover. Uit de scheede
 Rukt hij zijn zwaard, en zwaait er mede
 Dat 't als een helle lichtvlam blinkt.
 Maar 't dreigend zwaard houdt in en zinkt,

De felle roover zwijgt en staat.
 Hij ziet het Kindje in 't gelaat,
 En 't zwaard valt zinkend uit zijn handen.
 „Dit kind te dooden, 't ware schande!”
 „„Sla toe!” ” roept de ander, „„gij of ik.” ”
 Maar in het eigen oogenblik
 Slaat de eerste 't dolkmes uit zijn hand,
 Dat 't neerflitst onder gras en zand.
 „Laat af! Zie, hoe dat Kindje lacht
 „En de armpjes uitstrekt, zoet en zacht,
 „Laat af! hier zou een moord ons rouwen!”
 „„Geld wil ik, Dismas! Dat die vrouwe,
 „„Die man hun vrijheid ons betalen!” ”
 „Geld zullen we wel elders halen,
 „En wilt ge 't thans — hier, neem en houd
 „Mijn eigen beurs vol geld en goud!”
 En de eene roover geeft den ander
 Die volle beurs. En met elkander
 Gaan zij dan zwijgend naar de struiken.
 Maar als ze door de bladers duiken....
 Hoor! Is het 's Heeren stem die spreekt?
 Een lied, dat door de wolken breekt?
 Een englenkoor? Een hemel-maar?
 „Gij, Dismas, goede moordenaar,
 „Zult hangen aan Zijn rechterzijde,
 „In 't uur van Jezus' bitter lijden.
 „Maar de ander aan den linkerkant,
 „Den ander wacht der helle schand,
 „Doch Dismas, God zij lof en prijs,
 „Zal Jezus zien in 't Paradijs!”
 Zoo spreekt de Stem. De koren zingen,

Muziek komt heel de lucht doordringen,
 Of horens schallen en bazuinen,
 Of harpen ruischen in de tuinen
 Van 't Hemelrijk. Tot Michaël
 Met alle de Englen uit hun spel,
 Met lans en schild komt aangevlogen,
 Om neer te dalen uit den hoogen
 En 's Hemels koning te verweren,
 Den kleinen Jezus, God den Heere;
 Dan heft het Kindje zacht de handen
 En 't al wordt stil weer, lucht en landen.

En bij den klaren waterplas
 Daar zitten ze in het klavergras;
 Maria stil haar kransje vlecht,
 Dat ze op haar kindjes hoofdje legt.
 Sint Jozef ziet het lachend aan,
 En zegt: „We zullen verder gaan.
 „We hebben lang genoeg gerust
 „En de ezel at naar hartelust!”
 En door de lichte morgenzon
 De verre reize herbegon.

MARIE KOENEN.

Roomsche Jeugd, Malmberg, Nijmegen.

8. Willy wil niet alléén voor 't oordeel staan.

Oef! Wat een hitte! 't Was of er vuur uit de straatsteen spatte! Loom en traag slenterden de menschen langs den weg. Wie heelemaal niets op straat te maken had, bleef stilletjes thuis, en zocht, in kamers of tuin de koelste plekjes op.

Willy zat lusteloos onder de schaduw van een kastanjeboom in den tuin. Een handwerkje lag in een mandje en een boek voor haar op de tafel. Ze was echter veel te warm om iets te doen; zelfs in lezen had ze geen zin.

Na een langen geeuw rekte ze zich behagelijk

uit, en boog daarop haar armen naar boven, om met haar handen den bovenkant van den stoel te omklemmen achter haar hoofd. Ze deed haar oogen dicht, strekte haar beenen uit, en lag zalig te genieten.

Na een poosje hoorde ze in haar nabijheid praten. 't Waren twee werklieden, die tegen 't ijzeren hek van den tuin leunden.

„Heb je 't ook warm Jaap?” vroeg de een, terwijl hij met een grooten, rooden zakdoek de zweetdruppels van zijn gezicht en hoofd afveegde.

„Nou, en geen beetje!” antwoordde de ander. „'t Is crimineel heet Kees! En als je dan den heelen dag moet sjouwen zooals wij, om met moeder de vrouw en de kinders aan den kost te komen, dan is 't geen gekheid. 't Is haast voor geen paard om uit te houën! 'k Wou, dat er een flinke donderbui kwam! Mogelijk frische 't dan wat op!”

„Daar is wel kans op,” zei Kees. „Kijk maar eens naar de lucht; er zit werking in.”

„Ja, dat zie ik ook Kees! Misschien dat vannacht 't zaakje los komt. Ik mag 't lijen! Voor mijn part, al regent het, om zoo te zeggen, ouwe wijven met klompen!”

„'t Is te hopen, dat er flink wat regen komt. De boeren verlangen er ook hard naar. Alles verschroeit en verdort.”

Willy hoorde 't gesprek en keek naar de lucht. Ja, die mannen hadden gelijk: er zat werking in. Geel-grijze wolken met vuil-witte koppen en grillige vormen, hier en daar een rossigen gloed er in,

pakten zich samen en hoopten zich op tot heele bergen. Echte donderkoppen waren het. En 't was zoo beangstigend stil in de natuur! Geen blaadje bewoog zich. Er was iets zwoels, iets drukkends in de lucht.

't Gaf Willy een benauwd gevoel. Ze was erg bang voor onweer, en kreeg al kippenvel als ze er aan dacht. Als 't 's nachts onweerde, lag ze te rillen en te beven in haar bed. Dan trok ze de dekens heelemaal over zich heen, en lag er onder te puffen van benauwdheid en angst. Geen tipje van haar neus durfde ze buiten de dekens te steken, en haar oogen hield ze stijf dicht, om het weerlichten niet te zien. Als ze nog maar een jaloezie voor haar raam had; maar haar kamertje lag op het Noorden, en dus hadden haar ouders dat niet noodig gevonden.

Daar kwamen pa en ma buiten met tante, die bij hen logeerde. Willy stond op uit haar gemakkelijke houding om hun een stoel aan te bieden.

„Wat dunkt u pa?” vroeg ze angstig, „zou er onweer komen?”

„Daar hebben we veel kans op, en ik hoop 't ook maar kind,” antwoordde pa. „Zoo'n opfrisschertje kunnen we best gebruiken. Foei foei! Ik heb in geen jaren zoo'n hitte gekend!”

Willy's gezichtje betrok. „Zou 't dan niet met een malsche regenbui afloopen pa?” vroeg ze, weifelend tusschen hoop en vrees.

„'k Denk het niet. Kijk maar eens naar de lucht. Ik vrees dat we er flink langs krijgen. De boeren

zullen blij zijn. Die klagen steen en been over de droogte. En ze hebben ook graag nu en dan eens een onweersbui, omdat daardoor veel schadelijke insecten worden gedood.”

„Als de bui in 's hemelsnaam vannacht maar niet komt!” zuchtte Willy. „Op den dag vind ik 't lang zoo erg niet; maar 's nachts!”

„Luister eens Willy,” bemoedigde tante, „als 't vannacht gaat onweeren, en je bent bang, kom dan maar gerust naar mijn kamer; dan doe ik de luiken dicht en 't licht op. Afsproken?”

„O tantetje, als 't u belieft!” riep Willy gretig.

De koppen in de lucht vermeerderden en stapelden zich op. Donkere wolken kwamen aanzetten, maar van donder of bliksem was nog niets te bespeuren.

Toen 't bedtijd was voor Willy, zei ma: „Kom kind, ga nu maar rustig slapen. Misschien loopt het nog wel met een sisser af. 't Zal wel meevallen hoor! Bid maar een extra Weesgegroetje ter eere van je Engelbewaarder, dan dommel je gauw in, en hoor je er niets van.”

Willy ging schoorvoetend naar bed. Een goed uur later volgden pa, ma en tante ook. Ma ging even bij Willy kijken. Gelukkig, 't kind sliep gerust.

Ongeveer om twee uur in den nacht barstte de bui los. Een gezegende hoor! Eerst was 't een rommelen van uit de verte, maar al spoedig ging het er met kracht en geweld op los. Felle bliksemstralen doorkliefdten de lucht; de donder rommelde en ratelde. 't Was of ze daarboven aan 't kegelen waren.

Daar ging de deur van tantes kamer open, en met een bleek, bang gezichtje, op bloote voeten, kwam Willy binnenstormen. „O tante, wat een weer! En 't licht zoo! O, o! Daar heb je 't weer! Och toe, doet u, als 't u belieft, de luiken gauw dicht!”

Tante was ook wakker geworden door het don-

deren. Ze had Willy al verwacht. Ze stapte het bed uit, en terwijl Willy haar gezicht in tantes hoofdkussen verborg, knipte tante 't electriche licht aan en sloot de blinden.

„Goddank!” zuchtte het kind, „nu zie ik het tenminste niet meer weerlichten.”

Maar den donder hoorde ze wèl. Tante, die zag dat Willy nog bang was, stelde voor samen een

rozenhoedje te bidden ter eere van den H. Donatus, den patroon tegen ongelukken bij het onweer. Samen knielden zij voor tantes bed en baden aandachtig. Zoo nu en dan, bij een harden slag, schrok Willy op en stokte haar stem.

't Rozenhoedje was uit. Tante voegde nog den huiszegen er aan toe en zei toen: „'t Weer schijnt gelukkig wat bedaard te zijn; de bui lijkt verderop te trekken. Ik zal een Verkades nachtlichtje opsteken, en dan kom je bij mij in bed Wil! 't Is groot genoeg voor twee. En dan gaan we lekkertjes slapen hoor! We komen toch al slaap genoeg te kort. 't Is warempel al half vier!”

Willy was blij, dat ze bij tante mocht blijven. 't Eerste half uur kon ze nog niet in slaap komen, want 't donderde nog flink. Maar toen langzamerhand het gerommel afnam, dommelde ze toch in.

Den volgenden morgen, toen de familie aan het ontbijt zat, zei pa: „Jongens jongens, dat was een bui vannacht! Heb je er nog wat van gehoord Willy? Of heb je er doorheen geslapen?”

„Kan u denken pa! Een stokdoove vent zou er nog niet doorheen geslapen hebben!”

„Was je erg bang?” vroeg ma.

„Nou, en of,” riep Wil, „maar 't was ook noodweer ma!”

„Ze is al gauw bij me gekomen,” zei tante. „We hebben een lichtje aangestoken en de blinden gesloten, niet Wil?”

„Ja, gelukkig!” antwoordde Wil. „Toen zag ik ten minste het weerlichten niet meer. Maar die

donder!... Toen er zoo'n knetterslag kwam, dacht ik opeens doodsbenauwd: Als ik nu eens getroffen werd, stond ik dadelijk voor 't oordeel. En dan zoo heel alleen! Br! Ik moest er niets van hebben, en ik dacht: Ik zal er toch voor zorgen, dat me dat niet overkomt. Ik wil er niet moederziel alleen voor komen te staan!"

"Zoo?" lachte pa. „En wat deed je toen?" vroeg hij, nieuwsgierig te hooren, wat voor maatregelen zijn leep dochttertje daartegen had genomen.

"Wel" zei Willy, „'t ging me opeens door mijn hoofd, wat we kort geleden op school van electriciteit en warmtegeleiding geleerd hadden. De juffrouw had ons gezegd, dat het menschelijk lichaam een goede geleider is, en..."

"Nu, wat zou dat?" informeerde pa verder.

"Nu, toen dacht ik: als ik dan gaan moet, neem ik iemand mee! Tante en ik zaten vóór 't bed op onze knieën te bidden. Ik drukte de teenen van mijn eenen voet stevig tegen tantes been aan..."

"Neen maar! die is goed! Ik maak je mijn compliment Wil!" riep pa, schuddend van 't lachen. Ma en tante schaterden mee.

Toen ze bedaard waren zei tante: „Ik heb er heelemaal niets van gemerkt Willy! Maar heel christelijk kan ik je gedrag nu toch niet precies vinden. Je beloonde me al op een heel rare manier voor mijn gediensstigheid en mijn medelijden met je!"

"Och tante," klaagde Willy, „ik vond het ook zoo zielig, om heel alleen voor 't oordeel te komen. Ik wist er heusch niets anders op."

„Dan zal ik je maar vergiffenis schenken,” zei tante glimlachend.

„Maar Willy, één ding heb je toch over 't hoofd gezien,” hernam pa, terwijl hij haar guitig aankeek.

„Wat dan pa?” vroeg Wil.

„Dat je nu twee kansen had inplaats van één om voor 't oordeel te komen.”

„Hoe dat zoo pa?” vroeg ze verwonderd.

„Wel,” zei pa, „als tante nu eens getroffen was geworden, was *jij* voor gezelschap meegegaan, weet je dat wel meid?”

„Lieve hemeltje!” riep Willy verschrikt, „daar heb ik heelemaal geen erg in gehad.... Maar,” voegde ze erbij, „'t was toch altijd nog beter met tweeën dan alleen.”

„Kom!” zei pa weer, „wees in 't vervolg niet meer zoo kinderachtig bang. Denk er liever aan, dat we altijd en overal in Gods hand zijn, en haal niet meer zulke domme dingen uit!”

A. J. M. v. LEEDWENBERG.

Weekblaadje v. d. Roomsche Jeugd. Spaarnestad, Haarlem.

9. Een weetniet.

Een dubbel onverstand heeft over u gebied:
een weetniet zijt ge, vriend, en gij en weet het niet.

10. Dag bij Sien.

Om drie uur kwam Sien ons halen, Sien, de goeie ouwe Sien. Ze was jaren lang onze schoonmaakster, paste op ons als moeder uitging.

Sien had een mager, spichtig gelaat, een dunnen, gebogen neus, veel sproeten, en haar, dat netjes onder de zwartwollen muts geplakt lei.

Sien deed ons verhalen, Sien gaf ons kaakjes die ze van den bakker cadeau kreeg, Sien onthaalde op balletjes, die goeie ouwe Sien, die dood is, gestorven in een besjeshuis.

Wij kinderen, mijn zuster en ik, waren dol op Sien.

Zoo kun je begrijpen, dat, toen moeder vader van boord zou gaan halen, en wij bij Sien thuis zouden eten, 't gewoon een feest was.

Bij Sien thuis! Nog nooit waren we bij haar geweest, nog nooit hadden we buitenshuis „gedineerd.”

„Zul je goed op ze passen?” zei moe bezorgd.

„Ga u maar gerust mevrouw,” zei Sien, haar neus droogwrijvend met het vlak van haar hand; „de jongeheer en de jongejuffrouw zellen het goed bij me hebbe. Ik zel is lekker spekpannekoeke voor der bakke, hè kindere?”

„Spekpannekoeken!” riep ik.

„Spekpannekoeken!” riep zus.

We dansten de kamer rond, en hadden haast geen lust om moeder goeden dag te zoenen.

„Kinderen, kinderen, niet zoo druk,” vermaande moeder; „jullie geeft me geen tijd om me behoorlijk aan te kleeden! Sien, in de keuken heb ik een pakje voor je klaar gelegd, hoor je?”

„Een pakje, mevrouw?”

„Een afgedragen rok, wat snippers, en dan een heele boel beenen, die je verkoopen mag, beenen van de soep van gister.”

„Dank u wel, mevrouw.”

Sien dribbelde naar de keuken. Wij haar na. Moeder liet haar altijd de vodden en beenen verkoopen. Daar had ze dan een extraatje van. In de keuken, netjes ingeknoopt, lag het pakje klaar.

„Nou, er zit me wat in,” zei Sien tevreden; „sjonge, sjonge, wat 'n beene van de week! Jullie heb me aardig geklove, hè?”

„Sien, haast je nou wat!”

„Ja, ja, jongeheer!”

„Kom dan, Sien!” klaagde zus.

„De pannekoeken!” riep ik.

Hè, zoo'n heelen dag bij Sien, en spekpannekoe-ken eten, dat was me zoo iets.

Wij lieten haar geen oogenblik alleen, holden de gang door, zoenden mama nóg eens — en toen op weg.

Druk babbelend liepen we mee. Eerst kocht ze balletjes, toen kregen we 'n glas melk; zoo snoepend kwamen we bij haar thuis.

Ik weet nog op een haar, hoe 't er bij Sien uitzag.

Ze woonde op een kamertje, twee hoog, achter. Er stonden bloempotten voor 't raam, dat uitkwam

op een binnenplaats. Er hingen prenten aan den wand met oorlogsschepen en admiraals; en tegen den schoorsteen had ze het prinsesje gespijkerd tusschen een ouden kalender en een reclamekaart voor scheerzeep. Wij keken nieuwsgierig rond, bewonderden de snuisterijen op de latafel, bewonderden de prenten, speelden met ganzebord en pepernoten.

Terwijl stond Sien te koken. Ze had het erg druk. Eerst lei ze haar kacheltje aan, zette water op, en begon het beslag voor de pannekoeken klaar te maken. De groote potlepel roerde in de roodaarden pan, de knokelige handen bewogen ijverig.

„Jongeheer en jongejuffrouw,” zei Sien, „nou zelle jullie is smulle!”

„Krijgen we enkel pannekoeken?” vroeg zus.

„Nee hoor,” lachte Sien geheimzinnig; „jullie zel je maagies vól ete . . . eerst lekker soepie . . . dan vleeschie met aarepels en lekkere saus . . . en dan zooveel pannekoeke as je maar lust.”

We speelden al geen ganzebord meer. De soep stond te pruttelen, het vleesch lag te braden, en in de roodaarden pan was een beslag voor een kazerne soldaten. Wat deed Sien het gezellig! Net alsof je op de kermis was. Uit den potlepel gleed het beslag in de koekepan, en dan werd het meel langzaam bruin. We zaten er bij met een genot zonder einde. Soms mocht zus het beslag oplepelen, en eens mocht ik den pannekoek keeren.

Sien bakte er wel twintig, bang dat we niet genoeg zouden krijgen.

„Als je moe je vanavond kom hale, mot je niet te klage hebbe, hoor!”

Ze dekte de tafel, zette het grove gerei klaar, de ijzeren messen, de ijzeren vorken, de flesch azijn, het Keulsche potje met zout, de bruine suiker.

En wij aten zoo onbehoorlijk, als we het thuis nooit deden. Het was een prachtige maaltijd. Eerst ieder twee borden soep met kluijjes. Sien kwam met den ijzeren pot bij de tafel, en lepelde in de borden.

Wij smulden. Het was een heerlijk soepje. Toen kwam het kleine stukje vleesch met de aardappels. Sien sneed het stukje netjes in drieën en nam zelf den kleinsten brok, telkens herhalend dat we ons zat moesten eten.

Toen de pannekoeken!

Wat een stapel! Bedrukt begonnen we, verdrietig dat er zooveel zou moeten blijven staan. Er was geen doorkomen aan.

Sien zelf scheidde er na den tweeden uit, puffend en blazend.

Wij brachten het tot drie en vier. Toen zaten we te kieskauwen, keken sip naar de overgeblevene, de dikke bruine pannekoeken die te veel waren. Sien, zuchtend, ruimde af. Wij waren stil geworden. Zus sliep in, ik bekeek de pijpen van Siens overleden man.

* * *

Vader en moeder kwamen ons tegen negen uur halen. Zus sliep nog.

„Nou mevrouw,” zei Sien gezellig blij, „de poes zel niet met der leege maag wegloope. Ze hebbe gegete, gegete! Gossiemijsne, wat hebbe die kindere gestouwd! Daar sta 'k verbaasd van!”

„Ja, ze kunnen goed eten,” knikte moeder.

„O moe, we hebben zóóveel pannekoeken gegeten!” vertelde ik uitbundig. „Zus drie en ik vier!”

„Zoo,” zei vader, „daar kun je 't best mee stellen. Toen ik jong was, heb ik wel eens minder gegeten!”

„Nou maar, wat meen u meneer,” viel Sien beleedigd uit, „denk u da 'k den jongeheer en de jongejuffrouw alleen pannekoeken voorgezet heb? Dat zou wat moois weze! Nee hoor! — Vertel is jongeheer, wat je nog meer heb gehad.”

„Nou,” zei ik, „we hebben eerst soep gehad, en toen vleesch met aardappelen, en toen . . .”

„Maar Sien,” knorde moeder, „hoe kun je nu toch zoo dwaas zijn om voor kinderen zóó'n diner klaar te maken. En nog wel soep ook! Moest je je nu zóó uitsloven?”

„Och wat!” lachte Sien glunder. „'k Heb altijd mijn soepie as 'k bij ú gewerkt heb!”

„Dan heb je zeker geld te veel,” meende moeder.

„Wel nee mevrouw,” lachte zij weer, „ik kook de beene nog is af voor 'k ze wegbreng . . .”

„Heb je de beenen van gister nóg eens in je soep gedaan?” vroeg moeder met een eenigszins onplezierig gezicht.

„Nou, óf ik!” zei Sien secuur. „Der blijft veel

te veel kracht in, om ze zóó maar te verkoope as je ze eens gekluifd hebt”

Sien is lang dood — maar dát bordje soep vergeet ik niet licht.

SAMUEL FALKLAND.

Kleine vertelsels. Amsterdam, Maatschappij voor goede en goedkoope lectuur.

11. Morgengebedt.

(van een oud prentje.)

Almachtigh eeuwigh Godt,
 Die mij hebt willen geven
 Als dat ik deze dagh
 Noch blijven zou in 't leven,
 Geeft dat ick desen dagh
 Geen zonden en begaen,
 Maar altijd in den wegh
 Der deugden vast blijf staan.
 Dat alle mijn gewerck,
 Mijn woorden en gedachten
 Niet anders dan u eer
 En glori en betrachten.

F. HUBERTI.

Herant v. h. H. Hart v. Jesus. St. Ign. Coll. A'dam.

12. Het Paaschfeest van den molenaarszoon.

I.

„Neen, zoo hoog als nu was de Maas in geen jaren geweest, en ze zou nòg hooger worden!”

Dit voorspelde ymker Klerckens aan eenige andere dorpslieden, waarmee hij op den derden Zondag van Louwmaand uit de Mis kwam. „Gisteren waren we al bang, dat de hut van grootje Daams 't niet uit zou houden. Zij en 't kind zijn nu voorloopig bij de Zusters onder dak gebracht, totdat het water wat gezakt is.”

Daar voegde zich ook de burgemeester bij het troepje.

„Goeden morgen allemaal,” begon hij. „Julie hebt 't natuurlijk over 't wassen van de Maas. Nu, als dat zoo door moet gaan, dan zijn de bewoners van Daldorp er ellendig aan toe. En we hebben nog heel wat slecht weer te wachten, voor het Paschen is.”

„Nu, wie dan leeft, dan zorgt,” begon nu Colsant, de molenaar van Heuveldorp, op onverschilligen toon. „Zoo spaak zal het niet loopen.”

Als de molenaar, die altijd 't hoogste woord voerde, zoo iets zei, dan zweeg zelfs de burgemeester. Want Colsant was de rijkste en daarom de machtigste man van heel de streek.

Dien dag scheen er echter een geest van verzet

onder de dorpslieden te zijn ontstaan, want een oude boer, die tot nu toe het gesprek zwijgend had aangehoord, begon: „Jij hebt goed praten molenaar; jij zult van het water geen last krijgen. Maar de hut van grootje Daams zal bezwijken, en waar moet het vrouwtje heen, als ze dakloos is? Bij de Zusters kan ze niet haar leven lang blijven.” . . .

„Wat kan mij grootje Daams schelen,” zei de molenaar. „’t Is een oude heks. En er zijn in de verderop gelegen dorpen rotswoningen genoeg, waar ze met het kind onder dak kan komen.”

Maar nu begon de burgemeester. „Hoe kom je er toch bij, dat die oude vrouw een heks is?”

„Wilt u soms zeggen dat zij geen heks is, burgemeester?” vroeg Colsant, die zeer bijgeloovig was, op uitdagenden toon. „Ik zeg, dat zij er een is, en een echte ook. Verleden jaar heeft ze mijn mooie roodbonte koe behekst. Met mijn eigen oogen zag ik, hoe ze het dier over den kop streek. En een maand later is mijn koe aan miltvuur gestorven. Dat is haar schuld.”

Tegen zoo veel bijgeloof en domheid wist de burgemeester niets te zeggen. „Goeden dag allemaal,” zoo groette hij weer het groepje, en hoofdschuddend ging hij heen.

Nu de burgemeester er niet meer bij was, had de molenaar nog meer praats dan straks. Hij trachtte de boeren te overtuigen, dat niet alleen de oude vrouw, maar ook haar pleegkind, de achtjarige Rita, een heks was. „Geloof me,” hield hij vol, „het kind is geen haar beter dan het oude wijf.

Onze Paul, die geen vlieg kwaad doet, zal er niet om jokken, en die zegt het zelf, dat Rita op school iedereen met haar groote, blauwe oogen behekst.”

„Wel, wel, dat wisten we niet,” zeiden de boeren. Maar wel wisten ze, dat Paul van den mole-

naar even laf was als wreed, en dat hij de arme kinderen plaagde zooveel hij kon.

Nu was grootje Daams een arme, oude stroovlechtster, die met haar pleegkind aan den rechteroever der rivier, schuin tegenover den molen, een schamel hutje bewoonde. Ongeveer zes jaar geleden vond grootje op een guren herfstdag bij den ingang van een mergelgroef een tweejarig kind, in lompen gehuld, dat van koude en honger schreide, en de

magere armpjes naar haar uitstak, alsof het wilde vragen: „neem me toch mee!”

En het goede oudje bedacht zich niet lang, ze nam het kindje op, wikkelde het in haar warmen omslagdoek, en ging er mee naar den burgemeester. De molenaar was toen boos geworden, omdat zij niet eerst zijn raad was komen inwinnen. Hij vond, dat hij daar toch, als overbuur en rijkste uit de straat, het meeste recht op had.

En toen de burgemeester nu zei, dat ze het vondelingetje mocht bij zich houden en opvoeden — natuurlijk zou de gemeente haar daarvoor een vergoeding uitbetalen — tot er zich iemand aanmeldde die meer rechten op het kind had, toen had ze het bij molenaar Colsant heelemaal verbruid. Na dien dag maakte hij, waar hij kon, het arme oudje zwart bij de dorpslieden. Zoo was 't ook weer vandaag gegaan. En zooals de vader deed, deed ook zoontje Paul.

13. Het Paaschfeest van den molenaarszoon.

II.

Het was twee dagen vóór Palmzondag, toen een troepje kinderen den weg naar de dorpsschool opliep. Dikke, donzen sneeuwvlokken dwarrelden om hen heen en hechtten zich op hun kleeven.

„We lijken nu net sneeuwpoppen,” begon Siska,

het dochtertje van den timmerman. „Vader zegt, we krijgen misschien wel een witte Paschen.”

„Ja, fijn!” juichte Paul van den molenaar, „over tien dagen brengen de klokken weer gekleurde eieren mee. Verleden jaar kreeg ik er wel twintig,” pochte hij. „En jij Siska?”

„Ikke — ikke — kreeg er maar één,” zei Siska verlegen.

„Maar één?” vroeg Paul op minachtenden toon.

„Vader was toen ziek, en toen wilden de klokken niet veel eieren brengen. We kregen toen ieder één gewoon wit ei.”

Paul antwoordde hierop niet, maar een zacht, bedeesd stemmetje sprak: „Dan had je er nog één meer dan ik, Siska.”

't Was Rita, het pleegkind van grootje Daams, een aardig blond meisje met groote, helderblauwe kijkers, dat zoo sprak. De felle koude had haar wangen paars gekleurd; ze hield haar verkleumde handjes onder een zindelijk, bont schortje, en had een klein wollen doekje om. Een hoed of muts bezat Rita niet.

„Hoor haar eens!” riep Paul op spottenden toon.

„Die wil ook nog meepraten. Zorg jij maar eerst, dat je een hoed en mantel krijgt. Vraag het maar aan de gemeente, die geeft het jullie wel,” spotlachte hij. Maar geen der kinderen lachten mee. Allen hadden medelijden met kleine Rita, die nu weer met een verlegen stemmetje begon: „Als grootje wat meer met stroovlechten verdient, zal zij een grooten doek voor me koopen.”

„Jouw grootje koopt niets voor je,” grinnikte Paul; „jouw grootje krijgt geld van de gemeente, om alles voor je te koopen, en je gaat ook voor niets op school.”

Rita's oogen vulden zich met tranen, maar ze zei niets. Daar nam Jan, het zoontje van den bakker, het voor het meisje op. „Wat ben jij toch een nare aap!” begon hij tot Paul. „Houd je laffe praatjes voor je. Kan zij het helpen, dat grootje zoo arm is? Je bent een groote lafaard, dat zeg ik je. Je plaagt Rita, omdat ze nooit iets terugzegt.”

„Ik ben geen lafaard!” schreeuwde Paul, „en ik plaag haar, omdat zij en haar grootje heksen zijn!”

„We zijn geen heksen,” snikte Rita. „We - we - we - zijn”

„Dat zijn jullie wel!” schreeuwde Paul, en hij gaf haar zulk een harden duw, dat zij achterover viel met haar hoofd op een scherpe kei.

Doodsbleek, met gesloten oogen, lag Rita nu daar, en toen Jan en Siska haar wilden oplichten, zagen zij met schrik, dat Rita's blond haar aan het achterhoofd een roode, vochtige plek kreeg, die hoe langer, hoe grooter werd.

„O, ze bloedt, ze bloedt!” riepen ze verschrikt. „Nu gaat ze zeker dood!”

Toen de andere kinderen dat bloed zagen, liepen ze angstig weg. Alleen Siska, Jan en Paul bleven. Maar toch - was Paul heel bang. Schreiend vroeg hij Jan en Siska, dat ze toch aan niemand zouden vertellen, dat Rita door zijn schuld daar zoo lag. „Jullie kunt van me krijgen wat je wilt,” sprak

hij, „als jullie maar niets vertelt, als meester soms vraagt, hoe het gebeurd is”

„Ik zal niet klikken,” zei Jan op minachtenden toon, „maar ik neem ook niets aan van zoo'n laffen gluiperd als jij bent.”

„Neen, ik ook niet,” zei Siska, „maar loop nu

vlug de anderen na, en zeg, dat zij ook niet moeten klikken.”

Gerustgesteld liep toen de laffe molenaarszoon den weg naar de school op, nagestaard door Jan en Siska, die stonden te beraadslagen, hoe zij nu kleine Rita zouden naar huis krijgen, want zij moesten ook naar school. Gelukkig kwam er een met mergelblokken beladen kar aan. Twee mannen

liepen er achter, en Siska herkende in een daarvan haar oom, den metselaar.

„Wat is er aan de hand kinderen?” vroeg de metselaar, toen hij op hun geroep was komen aanloopen.

„Ach oom,” sprak Siska, „kijk toch eens hoe Rita daar ligt, en hoe ze bloedt.”

„Nu, ik geloof niet dat het zoo heel erg is,” zei de metselaar. „Maar ik zal haar wel even naar huis dragen. Ga maar gerust naar school, alles komt wel terecht.” Toch bleek het erger dan de metselaar had gedacht.

14. Het Paaschfeest van den molenaarszoon.

III.

In de kleine hut, aan den oever der rivier, lag Rita. De dokter had de wond aan haar hoofdje dichtgemaakt, maar hij vreesde een hersenschudding. Grootje sliep dien nacht niet; zij zat naast Rita's bedje, en weende en bad. Diepe smart stond op haar door ouderdom en zorgen gegroefd gelaat te lezen, en telkens knielde zij neer voor het kleine Kruisbeeld boven de deur, smeevend tot God om genezing voor haar geliefd pleegkind.

En Onze Lieve Heer verhoorde grootjes vurig bidden, want tegen den morgen ijde Rita niet meer. Toen de dokter in den namiddag kwam kijken, vond hij het kind in een gerusten slaap. „Ze is

veel beter dan ik had gedacht vrouw Daams," zei hij. „Laat haar rustig doorslapen, en laat vooral niemand bij haar toe. Ik kom nog wel eens kijken, hoor!"

Grootje had nu haar handen vol. Vooral had ze moeite te beletten, dat er iemand binnenkwam. Want iedereen in 't dorp sprak over het ongeluk, en velen wilden Rita zien. Ook op den molen besprak men het geval. Toen zij dien middag aan tafel zaten, begon Sjef, de meesterknecht: „Ze zeggen dat het pleegkind van de oude heks wel dood zal gaan. Ze heeft een hersenschudding, en moet er erg aan toe zijn."

De molenaar zei hierop niets, hij had het te druk met eten. Zijn jongste zoon Bert zei ook niets. En Paul zat met een vuurrood gezicht naar zijn bord te kijken. Maar de molenaarsvrouw, die heel verstandig was, nam het woord.

„Wie zegt dat grootje Daams een heks is, die krijgt met mij te doen," begon zij. „'t Is een arme, brave ziel, dat is ze." En toen zij dit had gezegd, keek zij Paul zóó scherp aan, dat hij geen hap meer kon eten. Hij wist maar al te goed, dat moeders oogen heel scherp zagen.

Ook met Palm-Zondag, toen zij uit de Mis kwamen, had hij zijn oogen voor moeders scherpen blik moeten neerslaan. De Pastoor had zoo mooi gepreekt over het hart des menschen, dat met Paschen even zuiver en rein moest zijn als het hart van Hem, die voor ons leed en stierf.

En toen nu op weg naar huis moeder hem vroeg:

„Paul, je weet toch wel wat meneer Pastoor met zijn preek bedoelde? Heb je moeder niets te vertellen?” toen had Paul met neergeslagen oogen gevraagd: „Wat zou ik u te vertellen hebben moeder?” En de molenaarsvrouw had niets meer gevraagd, wel had ze gezocht, een diepen, droeven zucht.

Zoo was Witte Donderdag gekomen. Dien ochtend waren de klokken naar Rome vertrokken. Zaterdag zouden zij terugkomen. En dan Zondag, Zondag! Wat klopten de reine hartjes der dorpskinderen, als ze dachten aan de mooie eieren, die de klokken uit Rome zouden meebrengen!

Verleden jaar had Pauls hart ook van blijdschap geklopt. Nu klopte het ook, maar . . . van angst dat Rita zou sterven, en wel door zijn schuld.

Op Goeden Vrijdag was het noodweer. Zaterdag werd het nog erger. De wind gierde over de vlakke, en deed de molenraderen knarsen en piepen als een bende huilende spoken, en dikke hagelsteen kletterden tegen de ruiten.

Paul kon dien nacht den slaap niet vatten. De huilende wind en de kletterende hagelsteen klonken hem in de ooren. 't Was alsof hij telkens hoorde: „moordenaar! je hebt Rita gedood!” En toen hij eindelijk tegen den morgen even was ingedommeld, schrikte hij wakker door het eerste gelui der teruggekeerde klokken. „Bim, bam! bim, bam!” beierden zij. Maar zij klonken in Pauls ooren als: „moordenaar! moordenaar!”

Neen, hij kon 't niet langer aanhooren. Angstig sprong hij uit zijn bed; hij wilde nu alles eerlijk

aan moeder vertellen! Juist kwam moeder binnen. „Al op jongen?” vroeg ze.

Daar kwam ook vader, en achter hem Bert. „Nou, jij bent vlugger uit de veeren dan anders!” riep de molenaar vroolijk. Want ook hij was in een Paasch-stemming. „Kom, kleed je vlug aan, en dan op zoek naar de eieren!”

Maar Paul schudde zijn hoofd, keek toen naar moeder en sprak: „Ik heb deze Paschen geen eieren verdiend . . .” Toen barstte hij in tranen uit, en begon snikkend de geschiedenis met Rita te vertellen, juist zooals die was gebeurd.

„Ik heb toen ik mijn Paschen hield alles aan meneer Pastoor gebiecht,” snikte hij, „en die zei, dat ik veel goed te maken had. En ziet u, nu zou ik heel graag al mijn eieren aan Rita willen geven, maar . . . ze zelf te brengen, dat durf ik niet . . .”

Met een ernstig gezicht had de molenaarsvrouw alles aangehoord; daarna begon ze met haar vriendelijke, zachte stem: „Ja, je hebt veel goed te maken mijn jongen. Daarom zullen we straks, als de Mis uit is, samen de eieren aan het zieke kind gaan brengen. Vind je dat goed?”

„Ja moeder,” antwoordde Paul, en hij ging met Bert paascheieren zoeken. En toen nu Bert goedig zei: „Zeg Paul, nu jij al je eieren aan Rita geeft, krijg je de helft van de mijne,” sprak hij beslist: „Neen Bert, ik heb dit jaar geen eieren verdiend. Eerst wil ik alles goed maken.”

De molenaar, die achter zijn twee jongens liep, hoorde de laatste woorden, en hij dacht er aan,

dat ook hij wat goed te maken had. Hij had immers grootje Daams bij de dorpsmensen zwart gemaakt, door vol te houden dat zij een heks was.

Terwijl de molenaar zoo dacht, nam hij uit zijn beurs een blauw papiertje, ging er mee naar zijn vrouw, en sprak: „Zeg eens Trees, als je nu toch met Paul die eieren naar grootje Daams gaat brengen, geef haar dit dan uit mijn naam, en wensch haar en 't kind „een zalige Paschen!””

Na de Mis keek grootje zeer verbaasd, toen zij de molenaarsvrouw met haar oudsten jongen de hut zag binnenkomen. Ook Rita, die op haar stroozak lag, keek op, maar er was angst in haar groote, blauwe oogen.

De angst week echter spoedig voor blijdschap, toen Paul de eieren bij haar neerzette en de molenaarsvrouw, na grootje het papiertje en de boodschap van haar man te hebben overgebracht, begon: „Moeder Daams, Paul is hier gekomen om je te vertellen, dat hij er heel veel verdriet en groot berouw over heeft, dat hij zoo leelijk tegenover Rita heeft gedaan. En zie je, hij durft het zelf niet te zeggen, maar hij belooft je vast, dat hij voortaan heel lief voor haar zal zijn. Daarom geeft hij haar, als eerste bewijs van zijn vriendschap, alle eieren, die de klokken voor hem meebrachten . . .”

„Maar die mag ik allemaal niet aannemen,” zei Rita met een verlegen stemmetje. „Ze zijn van Paul.”

„Neem ze gerust Rita,” begon nu Paul. „Ze zijn allemaal voor jou.”

„En dat ook Rita,” sprak nu weer de molenaarsvrouw, en zij haalde van onder haar eigen warmen,

wollen doek, een doek, gaf dien aan Rita, en vervolgde lachend: „Daarmee mag je nu na de Paaschvacantie iederen kouden dag naar school gaan.”

Rita en ook grootje konden bijna niets zeggen, zoo blij waren ze. Eerst toen de molenaarsvrouw

met Paul was heengegaan, kwamen hun tongen los. Neen, zoo'n heerlijk Paaschfeest hadden ze nog nooit gehad!

Ook de molenaarsvrouw voelde zich zoo gelukkig en blij, nu ze wist, dat Paul werkelijk oprecht berouw voelde. En zelfs de molenaar vond, dat het van 't jaar een „mirakel prettige Paschen was”.

TANTE JOH.

15. Nieuwjaarsklokken.

Wat luiden daar
 Al eenerlei
 De nieuwjaarsklokken
 Van ver en nabij?
 De klokken luiden:
 Voorwaar, voorwaar!
 Voorbij is het jaar!
 Voorbij! voorbij!
 Voor u en voor mij
 Voorbij!

Voorbij is het jaar
 Met zijn lief en leed,
 Het goed, dat het bracht,
 Het kwaad, dat het deed.
 Maar 't loon van het lijden,
 De vrucht van de daad,
 De prijs van het goede,
 De straf van het kwaad,
 De les, die we trokken,
 Zijn niet voorbij
 Dat luiden de klokken
 Voor u en voor mij.

G. W. LOVENDAAL.

Roomsche Jeugd. Malmberg, Nijmegen.

16. De kleine tamboer.

De oorlog was uitgebroken. Rechts en links trokken de troepen door het land. In de steden was het stil; de mannen waren opgeroepen om hun vaderland te verdedigen, de vrouwen verpleegden de gewonden. Nu hadden de schooljongens overvloed van tijd, want de scholen waren gesloten. Elken dag speelden ze oorlog op de wallen, en keken naar de soldaten, die buiten de stad exerceerden.

„Kijk, daar heb je onzen meester!” riepen ze, en wezen elkaar den meester aan. Want die was ook soldaat geworden.

Ver van de stad, dicht bij de grenzen, trok een afdeeling van het leger den vijand te gemoet. Een kleine tamboer liep voorop, en sloeg er lustig op los: *Ran plan plan, ran plan plan*. 't Klonk wel een uur ver. En daarbij schitterden zijn oogen zoo vroolijk, alsof hij zich verheugde dat ze nu spoedig den vijand zouden zien.

„Ha, die kleine tamboer!” zeiden de soldaten soms plagend. Maar de trom klonk even lustig door: *ran plan plan, ran plan plan*, alsof de trommelslager dat niet hoorde. Hij had nu zijn zin. Hij had soldaat willen worden, zijn vaderland tegen den vijand willen verdedigen; maar men had hem niet willen hebben: hij was te klein.

„Ik ben toch al zeventien jaar,” had hij gezegd.
„Al haast achttien.”

„Je ziet er uit als een ventje van veertien,” hadden de officieren lachend geantwoord. „’t Geweer is nog te zwaar voor je.”

O, toen ze hem zoo uitlachten, waren hem de tranen in de oogen gesprongen. Waarom was hij niet wat grooter? Dan had hij kunnen toonen, welk een dapper soldaat er in hem stak. Hij wou immers graag zijn leven wagen voor het vaderland?

„Kan ik dan niets doen voor mijn land?” had hij gevraagd.

„Jawel, tamboer worden,” hadden ze gezegd.

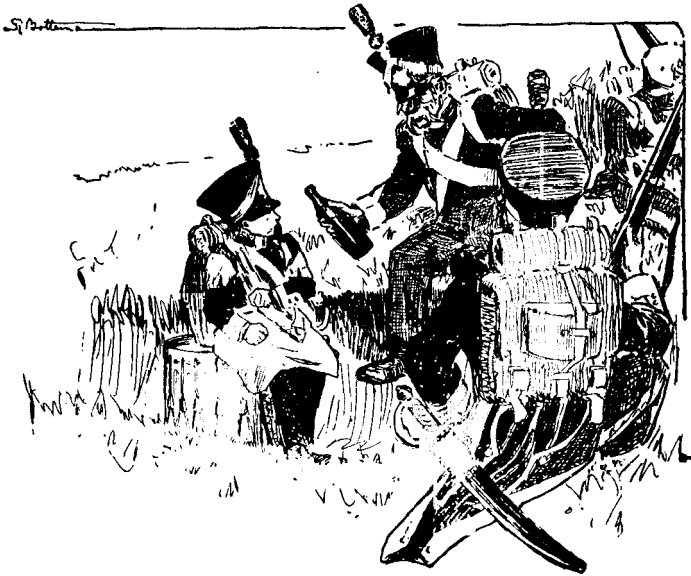
En zoo was het gegaan. In veertien dagen kon hij den roffel en alle marschen slaan. Je had het moeten hooren. ’t Was of het onweerde in de trom, als hij den aanval sloeg! Maar één signaal kon hij niet leeren; dat was het bevel *Terugtrekken*. Nooit wou dat goed uit zijn trom weerklinken. Misschien kwam het, doordat hij daarop zijn best niet genoeg deed. Maar ’t gaf niet, zei de oude tamboer die hem les gaf; terugtrekken deed het leger toch niet. Dat beviel den kleine. „Ha,” dacht hij, „terugtrekken doen we niet.” En elken dag sloeg hij den aanval forscher en mooier.

Nu trok hij voor het eerst met het leger mee uit.

„Die kleine kan het,” zeiden de soldaten tegen elkaar. En ze stapten stevig in de maat, en luisterden zoo aandachtig naar de trom, dat ze niet eens zagen, hoe de oogst op de velden was vertrapt door de vijandelijke ruiters, en de boerenhoeven in vlammen waren opgegaan. Maar de tamboer zag het wel, en roffelde nog eens zoo hard.

„We moeten den vijand gauw bij zijn nek nemen, en hem dat plunderen betaald zetten,” dacht hij.

Buiten een dorp gekomen, hielden ze halt. Ze mochten er een oogenblik rusten. De tamboer ging op zijn trom zitten in de grep, en wischte zich het zweet af.

„Hier, drink eens,” zei een oude hoornblazer, die naast hem had gemarcheerd. ’t Was een groote kerel, met een rooden neus en witte snor. „’t Is brandewijn; dat knapt je heelemaal op. En dan heb je ook meer moed, als straks het gevecht begint.”

Maar de tamboer weigerde. „Ik heb mijn moeder

beloofd, dat ik geen sterken drank zou drinken als ik onder de soldaten was."

De hoornblazer lachte. „Hoor je dat mannen?" zei hij. „Dat ventje wil soldaat wezen, en hij durft niet eens brandewijn te drinken. Die is bang voor zijn moeder. Was jij dan ook maar thuis gebleven, kereltje."

„Maar ik ben niet bang in het gevecht," stoof het kereltje op.

„Denk je dat we dat gelooven? Wie tegen zijn moeder niets durft, die durft tegen een troep vijanden nog minder."

De tamboer kreeg een kleur als bloed. O, als hij toch maar eens kon toonen dat hij geen lafaard was! Maar hij kreeg den tijd niet, iets te zeggen.

„Opstaan!" klonk het bevel. Ze rezen op, en schaarden zich in 't gelid. „Voorwaarts!"

Pang, pang, daar knalden al een paar schoten van den vijand. De tamboer verbleekte, maar stapte moedig door. Nu stonden ze voor een groote heide. Heel in de verte, aan den overkant, was het alsof een donkere slang zich over den grond voortbewoog. Dat waren de troepen van den vijand, die hun te gemoet trokken.

„Voorwaarts, de heide op," klonk het commando. En nu draafden ze voort. De schoten van den vijand knalden weer, steeds heviger. De soldaten wierpen zich op den grond, om terug te vuren, plat op den buik liggend.

„Boem, boem," dreunde plotseling een kanonshot. 't Was het geschut van het eigen leger, dat

zich hooren liet. De vijand beantwoordde het terstond; en nu klonken van weerskanten onophoudelijk de schoten.

„Tamboer, sla den aanval!”

Ha, dat is eerst een goed bevel. Hij slaat er op los, alsof het trommelvel moet barsten. En altijd maar voorwaarts, terwijl de kogels om hem heen fluiten. Daar valt een man naast hem neer, met een kreet van pijn. Nu weer een achter hem. Overal het kreunen van gewonden, die niet meer mee kunnen. Toch voorwaarts! De hoornblazer is naast hem en blaast mede. Die zal nu zien dat het tamboertje geen lafaard is. 't Is immers voor zijn vaderland, dat hij strijdt.

Maar nu dringen ook de vijanden vooruit. Vreeselijk, wat een onafzienbare rijen zijn dat! Daarbij lijkt het eigen leger maar een klein hoopje. En steeds knallen de schoten, en vallen er rechts en links gewonden.

Daar werpen een paar mannen hun geweer weg; ze slaan op de vlucht. „Lafaards!” denkt de tamboer, en slaat er nog harder op los. Maar al meer en meer keeren zich om, en vluchten. „Terugtrekken, terugtrekken!” schreeuwt iemand hem toe. Dat is het signaal, dat hij niet kent. „We moeten terug,” zegt de hoornblazer; „sla op, kleine tamboer.” Maar de tamboer doet het niet. Hij weifelt. Nu werpt ook de hoornblazer zijn hoorn weg, en draaft met groote stappen terug.

O, hoe weinig zijn er nog maar in zijn nabijheid, die voortgaan met vuren. Zullen ze dan den

slag moeten verliezen, zal de vijand terugkeeren in het land, om nog meer ellende te brengen over de burgers? De tamboer voelt de tranen in zijn oogen springen. Neen, niet terug, maar vooruit! En met dubbele kracht slaat hij weer den aanval.

Zag hij het vaandel maar! Waar dat is, kunnen de vrienden zich verzamelen voor een nieuwen aanval. Daar ontdekt hij het, dicht bij zich. Een oud onderofficier draagt het. Hij snelt er heen.

„Hierheen, hierheen!” roept hij. „Naar het vaandel! Dat mag den vijand niet in handen vallen.” En ze volgen hem naar den vaandeldrager.

Eensklaps . . . geen vaandel meer. De oude onderofficier valt neer, met een schot in de borst. Maar de tamboer is al bij hem. Daar ligt de trom; en hij neemt het zware vaandel op, dat hij nauwelijks kan torsen.

„Voorwaarts!” schreeuwt hij. „Waar het vaandel is, is de overwinning.” En hij vliegt vooruit, tusschen gewonden en gesneuvelden heen.

Wat is dat vaandel daar plotseling weer ver vooruit in de linie! De soldaten meenen dat er hulp is gekomen. Bij dat vaandel zijn hun vrienden; zij moeten daar ook heen, denken ze, en dringen weer voort. De vluchtenden keeren terug.

„Voorwaarts, ten aanval!” slaan de trommen, en blazen de trompetten. De vijand begint terug te trekken, eerst langzaam, dan sneller en sneller. De slag is gewonnen, het land gered.

Maar waar is de kleine tamboer? Waar bleef het vaandel? Dat vraagt ook de generaal, die nu

het slagveld rondrijdt, en gezien heeft, hoe het vaandel hier altijd vooraan was.

Men wijst hem den kleinen tamboer, die doodsbleek op de heide ligt, het hoofd op zijn trom ge-

leund, terwijl de rechterhand nog het vaandel vasthoudt. Een breede bloedstroom vloeit uit zijn hals.

„Was ik wel een lafaard?” vraagt hij met zwakke stem aan den hoornblazer, die hem water toereikt.

„Neen jongen, neen; je was dapperder dan ik,” zegt

deze. En een traan loopt langs zijn gebruide wang.

De generaal stijgt van het paard, en drukt den gewonde de hand.

„Moed houden, hoor,” zegt hij; „je moet blijven leven, om het land nog meer te dienen. Zulke jongens hebben we noodig. Jij hebt den slag voor ons gewonnen, kleine held.”

Een flauwe glimlach komt op het gelaat van den tamboer. Neen, hij voelt wel dat hij niet lang meer leven zal. Alles wordt zoo donker om hem heen. Maar het is heerlijk, zoo te sterven. De generaal is immers zelf bij hem, en heeft hem een held genoemd! Als zijn moeder dat weet, zal ze getroost zijn over zijn dood.

Hij beproeft nog iets te zeggen, maar vergeefs

bewegen zijn lippen zich. Meewarig buigt de generaal zich neer, en houdt het oor bij den mond van den stervende.

„Zeg aan mijn moeder dat ik dapper was,” hoort hij dezen lispelen.

De generaal knikt. Dan valt het hoofd van den kleinen tamboer op zijde. Hij is dood.

17. Lofzang.

De heemlen roemen de grootheid des Heeren;
 Hun stem verbreidt Zijn naam alom.
 Gij aard, gij zee, gij rivieren, gij meren,
 Verhoogt Hem in Zijn Heiligdom.
 Wie draagt der heemlen ontelbare sterren?
 Wie heeft de zon haar perk gesteld?
 Zij komt, brengt licht en bestraalt ons van verre,
 En loopt haar loopbaan als een held.

Aanschouw 't, o mēnsch! en bewonder Gods werken,
 Die teekenen van Zijn groote kracht.
 Doen orde en wijsheid u 't spoor niet bemerken
 Van Hem, die 't al heeft voortgebracht?
 Uw Schepper is Hij, d' Alwijze, d' Algoede,
 Uw God, Hij slaat u zeegnend gā.
 Vereer, bemin Hem van ganschen gemoede;
 Neem dankbaar deel aan Zijn genā!

Naar C. F. GELLERT.

Vrije Vroomheid.

18. Artaban.

Toen de Heiland geboren was, en aan den donkeren nachthemel boven Bethlehem de schitterende star glansde, welke de drie Wijzen zoo wonderbaar geleidde, leefde er nog een vierde Wijze, Artaban geheeten, die een even groot verlangen had om het Kindje Jesus te gaan aanbidden. Hij verkocht daarom have en goed, en ontving in ruil drie kostbare juweelen: een saffier, een robijn en een parel. Deze wilde hij den kleinen Jesus als gave brengen, en zoo ging hij op pad naar de plaats, waar hij de drie andere Wijzen zou treffen.

Nog niet ver gekomen, vond hij langs den weg een ouden, zieken man liggen, hulpeloos en bijna stervend. Artaban steeg af, sterkte den man met zijn voorraad, tilde hem op zijn kameel, en bracht hem vol zorg naar het naaste dorp. Niemand wilde er echter den zieke zonder betaling opnemen. Daarom verkocht Artaban zijn saffier en gaf al 't geld, om zeker te zijn, dat de grijsaard goed verzorgd zou worden. Zelf hield hij immers nog twee kleinnooden over. Rustig en vroolijk reed hij voort, zijn reisgenooten te gemoet.

Maar deze waren, na lang wachten, verder getrokken, en Artaban moest alleen door 't vreemde land reizen.

Eindelijk kwam hij in Bethlehem. Maar ach, jammer en weklagen vervulden er de straten! Meedoogenloos drongen de ruwe soldaten van Herodes, zijn wreed bevel uitvoerend, de huizen

binnen, en doodden de zuigelingen in de armen van hun moeder.

Plotseling snelde uit een der huisjes een jonge vrouw. Wanhopig schreiend drukte zij haar kind aan 't hart, en wilde het in de plooiën van haar kleed verbergen. Maar de woeste soldaten renden haar na. Zij wisten van geen medelijden. „Laat haar!” riep Artaban, „een zak vol zilverlingen krijg je voor dezen robijn, dien ik tot losprijs geef!” Gretig grepen de soldaten het juweel, en — het kindje was gered.

Met zijn parel als laatste bezit toog Artaban naar Egypte, want de herders van Bethlehem hadden hem als een geheim verteld, dat Jozef en Maria daarheen waren gevlucht met den kleinen Messias. Hij reisde van dorp tot dorp, en alle steden door. Maar nergens vond hij Hem. Wel hoorde hij veel sombere voorspellingen van lijden, gevangenschap en dood, die over den Heiland zouden uitgesproken zijn.

„Misschien kan ik Hem ooit met mijn parel loskopen of bevrijden,” dacht Artaban. En alles ontberend om zijn laatste kleinood te kunnen bewaren, trok hij door de landen, bezocht alle kerkers en alle plaatsen der ellende, in de hoop den Heer te vinden. En waar hij kwam, bracht hij hulp en troost aan al wie leden, zoodat zijn naam overal gezegend werd. Maar Hem, dien hij zocht, vond hij niet.

De jaren gingen voorbij.

Moe en treurig kwam de oude Artaban op een dag te Jeruzalem. Kort te voren was het Pascha-feest gevierd. De straten waren vol mensen. Er scheen iets bijzonders om te gaan. Een tierende en schreeuwende menigte drong naar de noordelijke stadspoort. Artaban vroeg wat dit beduidde, en toen hoorde hij dat er een man was gevangen genomen, over wien heel het land sprak, en die zich Koning der Joden noemde. Hij zou aan het kruishout worden genageld.

Artaban ontstelde. Als het eens zijn Heiland en Heer was, dien hij reeds zo lang zocht? De sombere voorzeggingen was hij niet vergeten. Hij tastte naar zijn parel. Zou het dan toch niet vergeefs zijn, dat hij die had bewaard tot een losprijs voor den Messias?

Met moeite strompelde Artaban den kant uit, waarheen al het volk liep. Zou het niet te laat zijn? Bang en bedroefd was zijn hart. Maar de parel, die hij tusschen de vingers hield, gaf hem hoop en zijn laatste kracht. Eindelijk kwam hij bij de gevangenis van Herodes.

Maar opeens werd hij tegengehouden door een meisje, dat zich aan zijn voeten wierp, en zijn mantel greep. „Heb medelijden heer! Ik zie, gij zijt ook uit mijn land, uit Iran. Mijn vader is voor schulden gevangen, en ik zal als slavin verkocht worden, om ze te voldoen. Slavernij is erger dan de dood. Red me!”

Zonder bedenken gaf Artaban haar zijn parel.

Op hetzelfde oogenblik verduisterde de hemel.

De aarde beefde. De huizen schudden en stortten in puin. Dikke stofwolken stegen overal op. Al wat leefde zocht vol angst een schuilplaats.

Steun zoekend drukte Artaban zich tegen een huisgevel. Maar ook deze wankelde en scheurde. Een steen trof Artabans hoofd. Bloed vloeide uit een gapende wonde. Hij voelde zijn dood nabij. En zijn hart klaagde: „Moet ik dan zoo van deze wereld scheiden, o Heer? Is dit de straf, omdat ik 't laatste wegschonk, waarmee ik U mijn liefde had kunnen toonen? Niets, niets heb ik voor U kunnen doen. Drie en dertig jaren heb ik naar U gezocht, zwervend door de landen. En nu ik U eindelijk had kunnen vinden en troosten, geef ik onbedacht het eenige weg, wat U misschien helpen zou Rechtvaardig is Uw straf.”

Toen hoorde Artaban door de duistere stilte een zachte stem: „Mijn zoon, reeds lang hebt ge Mij gevonden, en Mij getroost. Want wat gij den geringste der Mijnen hebt gedaan, deedt ge Mij. Kom binnen in Mijn koninkrijk, dat van eeuwigheid voor u bereid is.”

De stem zweeg. Over het gelaat van den doode lag een milde glans van vrede en gelukzaligheid.

J. F. STROY.

Jong Leven. Uitg. Drukkerij de Meyerij Eindhoven.

19. Kleengedichtje.

Leeft gij lange of korte dagen,
 moet gij leed of leute dragen,
 God, die 't een en 't ander geeft,
 zal u 't een en 't ander laten
 in dit vluchtig leven, baten,
 zoo gij 't voor en met Hem leeft.

G. GEZELLE.

Gezelles gedichten. Uitgave L. J. Veen, Amsterdam.

20. Kwaad met goed vergelden.

I.

„Komaan jongen, opletten, wat tuur je toch naar den grond?”

„Daar ligt een prop papier Broeder.”

„Is een prop papier dan zoo iets bijzonders? Raap hem op, en gooi hem in de mand.”

Heel even meende Wouter Ariaans een zacht gegrinnik achter zich te hooren; hij bukte, nam 't lichtgroene papiertje van den vloer, en wierp het in de richting van de mand, die naast den lessenaar van den Broeder stond.

Hij wierp mis; dat was niet erg; maar erger was, dat het papiertje, toen het tegen den zijkant van den lessenaar sloeg, een gooiklapper bleek te zijn. Een luide knal, gevolgd door een branderige

kruitlucht. Twee seconden later zaten de jongens op alle banken te schateren van het lachen, heelemaal vergetend, dat Broeder Ewaldus geen ongeregeldeheid in de klas duldde.

Verbaasd had de Broeder naar den ontploffenden klapper gekeken. Had hij dit niet gedaan, dan zou hij opgemerkt hebben, dat Wouter Ariaans al even

verbluft keek als hij zelf. Nu duurde het even, voor hij den gooier van 't propje papier in 't gezicht zag, en dat gezicht veranderde heel gauw van uitdrukking. Het lachen van zijn makkers stak Wouters aan, en al gauw lachte hij mee.

„Wouter Ariaans,” klonk het op strengen toon, „hoe kwam je aan dien klapper?”

„Ik, Broeder?”

„Ja, zet maar niet zoo'n onnoozel gezicht, je zult er wel meer van weten.”

„Heusch niet Broeder.”

Wouter kon er zich niet op beroemen, de rustigste leerling van de klas te zijn, en toen er om hem heen gelachen werd, meende de Broeder, dat hij met opzet den klapper had laten ontploffen. Toch wilde hij nog een proef nemen.

„Wie van jullie heeft dat ding mee in school gebracht?” Hij keek de rijen langs, maar geen vinger kwam omhoog, niemand bekende: „ik”.

Wouter Ariaans beet op zijn lippen. Dat was valsch, gemeen, laf! Eén van allen moest 't toch gedaan hebben, en nu hij de schuld kreeg, hielden ze zich koest. Met een ruk draaide hij zich om naar de bank achter hem. Daar zat Gerard Blijstein, dien hij straks zoo valsch had hooren grinniken. Maar 't effen gezicht van Gerard vertrok niet — hij keek dood-onnoozel naar den Broeder.

„Zoozoo, dus niemand. Wouter Ariaans, jij blijft straks na.”

De les ging door, Broeder Ewaldus schreef een som op 't bord, en de leerlingen gingen rekenen.

Wouter was er met zijn gedachten niet bij. De cijfers dansten voor zijn oogen, en één gedachte bleef voortdurend in hem opbruisen: „Wacht maar, als ik den geniepigerd krijg, die mij deze poets gebakken heeft, dan zal hij er van lusten!”

Na schooltijd bleef Wouter zitten. De Broeder had de boeken in de kast gelegd, zijn lessenaar

gesloten, en kwam nu langzaam op hem toe.
 „Ariaans, ik vraag je nog éénmaal: heb je dien klapper meegebracht en met opzet laten ontploffen?”

„Neen Broeder!”

’t Was even stil. De doordringende oogen van den onderwijzer zagen den jongen scherp aan.
 „Denk er om Wouter, als je ’t werkelijk gedaan hebt, staat ’t je flink, het eerlijk te bekennen. Maar als je liegt . . .”

„Ik lieg niet Broeder.”

Wouter voelde brandende tranen in zijn oogen opkomen. Een kwajongensstreek uithalen, ja, daar was hij toe in staat, maar er om liegen en die leugen volhouden, dat deed hij nooit. ’t Griefde hem, dat de Broeder hem niet terstond geloofde.

„Goed, ik zal je gelooven, je kunt gaan.”

Wouter groette, slofte de gang door, trok de pet over zijn donkere krullen, en liep de straat op. Zag hij goed? Ja, daar ginds liepen Jansen en Vermeulen uit de bank vóór hem. Trots de hitte zette Wouter ’t op een draf, tot hij de twee had ingehaald.

„Zeg,” viel hij dadelijk met de deur in huis, „weet jullie wie dien klapper heeft meegebracht?”

„Ik niet,” antwoordde Vermeulen, maar Jansen lachte en zei: „Natuurlijk Gerard Blijsteen; had je dat niet in de gaten?”

„Weet je ’t zeker?” hijgde Wouter.

„Nou ja, wie anders?”

Wouter had geen bewijs, maar ’t was hem voldoende, dat een ander zijn verdenking deelde.

Plotseling liet hij zijn makkers loopen, en holde vooruit. Blijsteen moest een kwartier loopen vóór hij thuis was; misschien haalde hij hem nog in. Het zweet gutste hem langs zijn gezicht en vermengde zich met het stof, zoodat er zwarte strepen over zijn gezicht trokken. Maar met de pet in de hand holde hij voort. En hij bereikte zijn doel; toen hij den hoek van een straat omsloeg, zag hij enkele meters voor zich uit Gerard loopen.

Een laatste krachtsinspanning, en zijn vuisten klampten zich vast aan de schouders van zijn vijand.

„Nou zal ik 't je betaald zetten lafbek!”

Verschrikt keek Gerard om, en toen hij in het woedende gezicht van Wouter blikte, trachtte hij zich los te rukken. Maar de vuisten van den sterkere schudden hem door elkaar, en hieven zich toen op, om hun kracht op zijn hoofd te beproeven.

„Vader! vader!” gilde Gerard opeens. Wouter keek om en schrikte. Op twintig pas afstand naderde een man met groote, haastige stappen. In zijn linkerhand droeg hij een zaag, in zijn rechter een lange lat, en Wouter, die in hem vader Blijsteen herkende, begreep onmiddellijk dat 't niet prettig zou zijn, die lat op zijn rug en schouders te voelen kletsen.

Hij liet Gerard los, en zette het op een loopen: die partij was hem te ongelijk. Blijsteen deed niet de moeite, den aanrander van zijn zoontje te achtervolgen. Zelfs scheen hij niet erg overtuigd te zijn van Gerards onschuld aan den twist, want toen

Wouter op veiligen afstand nog eens omkeek, zag hij, hoe Blijsteen zijn jongen tamelijk hardhandig naar huis stuurde.

21. Kwaad met goed vergelden.

II.

Wouters wraakneming was dus mislukt. Met een boos gezicht, nog hijgend van het hard loopen, kwam hij thuis. Het eten was al opgediend; vader, moeder en zijn beide zusjes zaten reeds aan tafel, en zouden juist gaan bidden.

„Wat ben je laat,” merkte vader ontstemd op. „Je weet dat je recht uit school naar huis moet komen.”

Wouter zei maar niets, want als hij vertelde wat er in de klas en onderweg gebeurd was, zou zijn strenge vader hem misschien een gevoelige straf toedienen. Want wie geloofde dat hij onschuldig was? Zoolang Gerard Blijsteen niet bekende, dacht iedereen natuurlijk, dat hij die grap met den klapper had uitgehaald. Dit was niet erg, maar hij had 't ontkend; en als een leugenaar wilde hij niet te boek staan, voor nog zooveel niet. Die geniepige Blijsteen ook! Maar hij zou zijn part wel krijgen, wacht maar!

„Kom Wouter, opschieten,” zei moeder, „bid eens gauw hardop.”

Dat was Wouters gewone taak aan tafel als oudste van de kinderen, en hij was er eigenlijk

een beetje trotsch op. Hij had een heldere stem, en legde altijd den goeden klemtoon op de woorden.

Hij begon 't Onze Vader, maar dezen keer was hij er met zijn gedachten niet zoo goed bij. Het gebeurde van dien morgen bleef hem door 't hoofd spelen, zijn stem beefde, en toen hij aan de woorden kwam: „Vergeef ons onze schulden,” stokte hij.

Vader keek op, en ook moeder richtte haar oogen op haar zoontje.

Wouter kleurde, ging haastig voort met bidden, en was blij, dat 't uit was. Terwijl hij at en met de zusjes praatte, liet hem toch de gedachte aan Gerard en zijn laffe houding niet los. En voortdurend bleef 't in hem gisten: ik zal 't hem betaald zetten, wacht maar.

„Kinderen, niet zoo druk! vader kan zijn eigen woorden niet verstaan,” zei moeder opeens, en de meisjes, een beetje beschaamd, waren nu stil. Ook Wouter luisterde naar wat vader zei.

„Ja,” ging Ariaans, die even gezwegen had, voort: „'t is onbegrijpelijk moeder, hoe iemand jaren lang wrok kan blijven koesteren over een klein onrecht of een belediging. Zoo is 't met Van Duren gegaan, en 't is hem leelijk opgebroken.”

„Hoe zoo?” vroeg moeder.

„Van Duren had een jaar of vier geleden twist gekregen met zijn buurman Gersten over een wissewasje. Er vielen harde woorden, en zooals 't dan gaat, de een doet den ander verwijten zonder grond. 'k Geloof wel dat Van Duren gelijk had, maar dan kun je zoo'n zaak toch beter in der minne schik-

ken, dan dat je elkaar allerlei leelijks gaat toewenschen en vijanden blijft. Al dien tijd keken ze elkaar niet meer aan, en als de gelegenheid gunstig was, brachten ze elkander nadeel toe."

"Zooiets kun je toch niet voor je geweten verantwoorden," viel juffrouw Ariaans haar man in de rede. „Haten is toch óók zonde. En ik begrijp niet hoe ze 't kunnen. Ik zou geen rust of duur hebben, als ik met iemand voortdurend in vijandschap leefde. Je kunt dan toch niet meer bidden, en je vree wordt vergald door bittere gedachten."

"Zoo denk ik er óók over," zei vader Ariaans. „Maar die menschen waren zoo dom en zoo verkeerd. Affijn, gisteravond is 't tot een botsing gekomen. Ze ontmoetten elkaar in een café, de drank maakte de tongen los, ze raakten handgemeen, en toen is 't gebeurd."

"Wat gebeurde er vader?" vroeg Wouter, die vol aandacht geluisterd had.

"Van Duren sloeg Gersten met een bierglas op het hoofd, en die slag kwam leelijk aan. Gersten ligt zwaar gewond in het gasthuis, en Van Duren zit in de gevangenis."

Wouter zat een poos stil op zijn bord te kijken. Eindelijk vroeg hij, half stotterend: „Maar Van Duren was toch in zijn recht, is 't niet vader?"

"Misschien wel, althans in 't begin. Maar je hebt nooit het recht, je naaste te haten, en je op zoo'n manier te wreken. Bij Christenmenschen is dat al héél leelijk. God heeft ons geleerd, onrecht te vergeven; Hij zelf gaf het voorbeeld aan het Kruis,

en dat doet Hij nog dagelijks. En wat heeft Van Duren nu bereikt met zijn wraak? Hij heeft het ongeluk, misschien wel den dood van zijn naaste, op 't geweten, en zal jarenlang moeten boeten voor zijn slechte daad. Onrecht wreken moet je aan God en aan den rechter overlaten."

De woorden van zijn vader hadden diepen indruk gemaakt op Wouter. Feller nog dan eerst woelde in hem de onrust. Als hij aan Gerard Blijsteen dacht, kroop het gevoel van wrok in zijn borst omhoog, maar terstond daarop klonk de waarschuwing van zijn vader hem in de ooren.

Hij vond dien dag geen rust. Nadat hij voor moeder enkele boodschappen had gedaan, liep hij naar buiten, 't veld in, waar de jongens in hun vrijen tijd speelden. 't Was Zaterdagmiddag, en ook nu weer zag hij in 't weiland, bij de slooten, jongens bezig met 't een of ander spelletje. Langzaam, nog besluiteloos wat hij doen zou, slenterde hij naar een groepje.

Opeens bleef hij stil staan; die magere jongen daar met dat fletse gezicht — ja, dat was Gerard Blijsteen. Onwillekeurig balde Wouter zijn handen tot vuisten, en dat rare, branderige gevoel kwam weer in hem op.

„Hei!” riep er een van 't troepje, toen hij nader bij kwam, „daar heb je Wouter Ariaans! Doe je mee Wout?”

Op 't hooren van dien naam was Gerard Blijsteen opgeschrikt, en vóór iemand begreep wat er gebeurde, had hij 't op een loopen gezet. Zoo snel hij kon rende hij de weide over, en in de meening

dat Wouter hem achtervolgde, sprong hij tusschen de struiken aan den kant van een sloot.

Wouter was hem ook enkele passen gevolgd, maar om hem na te roepen: „Blijf maar gerust staan Gerard, ik zal je niets doen!” Hij zag Blijsteen echter vol angst achter de struiken verdwijnen, en vlak daarop hoorde hij een plons.

Een der jongens schoot in den lach: „Daar neemt er een een bad, hahaha! Nou, daar zal hij van opknappen in die vieze moddersloot!” Maar Wouter lachte niet. Hij wist dat die sloot breed en diep was; hij had er wel eens in gezwommen. En Blijsteen verstond die kunst niet.

„Wat ga je nou doen Wout?”

Wouter luisterde niet, maar snelde in de richting waar Gerard verdwenen was. Hij boog de struiken uiteen en keek over het water. Op enkele meters afstand zag hij twee handen uitsteken, twee handen, die wanhopig schenen te wenken. Zonder zich een oogenblik te bedenken, sprong hij zijn zinkenden vijand achterna.

Met enkele slagen had hij hem bereikt en met de eene hand aan de kleeren vastgegrepen. Toen zwom hij, hijgend en proestend, met zijn last naar den kant.

Zijn vingers grepen in 't gras, kregen een tak beet, en zoo heesch hij zich, Gerard stevig vasthoudend, tegen den wal op. Reeds kwamen de makkers toegelopen, handen werden uitgestoken, en enkele seconden later lag Blijsteen languit in 't gras, terwijl Wouter er naast stond, hijgend en bleek van inspanning. Maar ook van iets anders.

't Hamerde zoo vreemd in zijn binnenste, 't was of daar een stem klonk, die al maar door riep: „Zoo is 't goed Wouter, vergeef je vijanden, en vergeld kwaad met goed!”

Toen Wouter thuiskwam, werd hij door zijn ouders lang niet vriendelijk ontvangen. Hij zag er

verschrikkelijk uit; zijn kleeren dropen nog van 't water, zijn kousen zaten vol slijk en kroos.

„Wat heb jij uitgevoerd?” vroeg vader streng.

„Ik heb iemand uit het water gehaald, die bezig was te verdrinken.”

„Wat zeg je? Een vriend van je?”

„Neen, een vijand,” antwoordde Wouter trotsch.

22. De nederdaling van den Heiligen Geest.

In het Cenakel te Jeruzalem
 zijn, tot gebed en overweging, met
 Maria, Jesus' Moeder, saamgekomen
 de twaalf apostelen. De Meester heeft
 hun dit gelast, alvorens in triomf
 aan 's Vaders rechterzijde weer te keeren
 Op de eigen plaats, waar Jesus was gezeten.
 is thans gezeten Zijne lieve Moeder
 Hoe branden, als zij spreekt van Jesus' liefde
 en leer, de harten van Zijn jongren, en
 hoe klaart haar reine voorhoofd, als zij 't opheft
 en smeekt tot den Vertrooster, dat Hij kome

't Is op den morgen van den tienden dag
 Een rukwind stoot de vensters, dan zwelt aan
 en ruischt en loeit een storm; een hooge Vlam
 van helwit licht valt op de Moedermaagd,
 staat even onbewogen, en verdeelt
 Zich dan de hoofden over der apostlen.
 't Is de beloofde en afgebeden Geest!
 De Vlam doorgloeit het hart en het gelaat
 van Petrus en de zijnen. Hij stoot los
 de grendels en treedt uit. Uit straat en slop
 dromt, angstig en rumoerend, 't volk te saam.
 Hij heft de hand, en door de stilte predikt
 hij, onverschrokken, Christus, den Gekruiste!

Maria's Zeven Vreugden.

W. SMULDERS.

Uitg. Arn. M. Greven, Zevenbergen.

23. Een avontuur van Huck Finn.

Huckleberry Finn, een Amerikaansche jongen, was ouderloos. Daarom had een goedhartige weduwe hem tot zich genomen, en zorgde voor hem als een moeder. Maar Huck had het bij haar niet naar zijn zin. Hij was altijd een echte straatjongen geweest, die soms den heelen nacht buitenshuis zwierf; en nu moest hij altijd netjes gekleed gaan, een boordje dragen, op een stoel zitten, van een bord eten, en 's nachts in een bed met helderwitte lakens slapen. Dat was hem allemaal veel te lastig. Daarom ontvluchtte hij met Jim, een neger slaaf van de weduwe, op een vlot, en dreef zoo de rivier de Missouri af. Het plan van de vluchtelingen was, op die wijze een van de Amerikaansche staten te bereiken, waar de slavernij afgeschaft was, en Jim dus vrij zou zijn.

Op hun reis beleefden ze vele avonturen, waarvan Huck er hier een vertelt.

* * *

Den tweeden nacht kwam er een mist opzetten, en we zochten naar een geschikte aanlegplaats, omdat het niet raadzaam was in den mist verder te varen. Maar toen ik met de boot vooruit was geroeid, om het touw vast te maken, vond ik aan den kant niets anders dan wat jonge boompjes. Ik sloeg het touw om een daarvan; maar er ging een

sterke stroom, en het vlot deed zoo'n ruk aan het touw, dat het boompje met wortel en al uit den grond werd getrokken, en het vlot wegdreef. Ik zag ondertusschen den mist voortdurend dikker worden, en schrikte zóó, dat ik wel langer dan een halve minuut geen vin kon verroeren — en toen was het vlot uit het gezicht. Je kon geen twintig pas voor je uit zien. Ik sprong in de boot, en pakte de riemen, om weer van wal te steken. Maar de boot ging niet van haar plaats. In mijn haast had ik vergeten ze los te maken. Ik wilde het nu nog doen, maar ik was zoo zenuwachtig en beefde zoo, dat ik mijn handen haast niet kon gebruiken.

Zoodra ik los was, zette ik het vlot achterna. Maar weldra was de oever uit het gezicht, en nu bevond ik me midden in een dikken, witten mist; en welken kant ik op moest, wist ik niet.

Ik begreep dat roeien niets helpen zou, en liet me dus maar drijven. Ergens achter me hoorde ik een flauw geroep, en dat gaf me weer wat moed. Ik riep terug en luisterde. Toen ik het geluid opnieuw vernam, was het rechts van me. Den volgende keer hoorde ik het weer van den linkerkant; en wat ik ook deed, ik kon er maar niet nader bij komen.

Had die stommerik nu maar zonder ophouden op een blikken ketel geslagen, maar dat deed hij niet. Gedurig hoorde ik roepen, maar telkens op een andere plaats; 't kan ook wel eens van een anderen vlotter zijn geweest. Ik wist niet, waar ik

heen moest. Dat duurde zoo een minuut. Toen stootte ik op een gedeelte van den oever, dat met spookachtige dikke boomen bezet was.

Eenige oogenblikken later werd de stroom wat kalmer. Ik hield me toen doodstil, en luisterde gespannen, wel een kwartier denk ik. Ik hoorde niets.

Natuurlijk dreef ik zeker wel een mijl of vier verder in een uur; maar voor je gevoel is het net, of je doodstil ligt op het water. En als er dan zoo'n schim van een klip langs je heen glijdt, dan denk je niet: wat ga ik verbazend snel; maar je houdt den adem in, en zegt bij je zelf: wat heeft zoo'n klip een vaart. Als je soms denkt dat het niet verschrikkelijk eenzaam is in zoo'n mist, dan moet je het zelf maar eens op een nacht probeeren; dan zul je 't wel ondervinden.

Langzamerhand leek het wel, of ik weer midden op de rivier was, want ik zag niets meer van den oever. Geen enkel teeken of geroep hoorde ik meer. Ik veronderstelde, dat Jim met het vlot misschien op een uitstekende landtong was geloopt, en dan was het met hem gedaan. Ik voelde me erg afgemat, nu ik zoo'n paar uur al in den mist had rondgezwakt, en besloot geen hand meer uit te steken. 't Was natuurlijk glad verkeerd, te gaan slapen terwijl de boot voortdreef; maar ik was zoo doodop, dat ik besloot even een uiltje te knappen.

Maar 't is bepaald veel meer geweest dan een uiltje; want toen ik wakker werd, schitterden de sterren helder aan de lucht, de nevel was opge-

trokken, en ik dreef voor stroom af, met den breedten achterstevan van de boot vooruit.

Ik keek eens stroomafwaarts, en zag een zwarte stip op het water. Ik roeide er op af; maar toen ik er dichterbij kwam, zag ik dat het niets dan een paar saamgebonden balken waren. Dat gebeurde me nog een paar keeren, maar eindelijk trof ik het; de zwarte stip bleek het vlot.

Toen ik er bij was gekomen, zag ik dat Jim met zijn hoofd tusschen zijn beenen zat en sliep; zijn rechterarm hing over den stuurriem. De andere riem was gebroken, en heel het vlot was overdekt met takken, bladeren en slijk. Het had dus heel wat te verduren gehad.

Ik legde de boot vast; toen ging ik vlak voor Jim op het vlot liggen, geeuwde, rekte me uit, en riep:

„Heila, Jim. Ben ik in slaap gevallen? Waarom heb je me niet wakker geschud?”

„Hemelsche goedheid, ben jij daar, Huck? Je bent dus niet dood, niet verdronken? — Je bent weer terug? 't Is te mooi om waar te zijn, waarachtig, 't is te mooi. Laat ik je eens goed bekijken mijn jongen, en je betasten. Neen, je bent niet dood; je bent weer terug, springlevend; ja, dezelfde Huck van vroeger. Goddank!”

„Wat scheel je toch, Jim? Heb je een borreltje te veel op?”

„Een borrel? Ik een borrel? Heb ik gelegenheid gehad om borreltjes te drinken?”

„Nu, wat praat je dan voor onzin?”

„Praat ik onzin?”

„Welzeker! Babel je niet over mijn terugkomst, en meer van dien onzin, net of ik weg was geweest?”

„Huck.... Huck Finn, kijk me eens in mijn oogen; kijk me in mijn oogen. Ben je niet weg geweest?”

„Weg geweest? Maar wat bedoel je toch in 's hemels naam? Nergens ben ik geweest. Waar zou ik heengaan?”

„Goed; hoor eens hier, jongen; er is iets niet in den haak, dat is het. Ben ik *Jim*, of *wie* ben ik? Ben ik *hier*, of *waar* ben ik? Dat zou ik nu wel eens willen weten.”

„Wel, je bent dunkt me hier; dat is duidelijk genoeg. Maar ik geloof, dat je een warhoofd bent en een oude gek Jim.”

„Ben ik Jim of niet? Nu, antwoord me hier eens op. Heb je het touw niet in de boot gebracht, om het aan een boompje vast te maken?”

„Welneen. Wat boompje? Ik heb geen boompje gezien.”

„Heb je het niet gezien? Hoor eens even: werd het touw niet losgerukt, en is toen het vlot niet de rivier afgedreven, terwijl jij en de boot in den mist achterbleven?”

„Wat mist?”

„Wel, *die* mist. De mist, die er den heelen nacht gehangen heeft. Heb je dan niet geroepen, en heb ik niet geroepen, totdat we tusschen de eilanden verzeild raakten, en mekaar kwijt raakten, omdat de een niet wist waar de ander was? En ben ik niet tegen een menigte van die eilanden gestooten, heb ik niet verschrikkelijk veel doorstaan, en ben ik niet bijna verdronken? Nu, is dat niet zoo jongen; is dat niet zoo? Kom, antwoord daar eens op.”

„Maar dat wordt me toch te kras Jim. Ik heb geen mist, geen eilanden, geen stormweer gezien; niets heb ik gezien. Ik heb hier den heelen nacht met je zitten praten, totdat je zoowat een minuut of tien geleden in slaap bent gevallen; en ik heb toen hetzelfde gedaan. Je hebt zeker gedroomd.”

„Nu nog mooier; hoe zou ik dat alles in tien minuten hebben kunnen droomen?”

„Kom, praat er maar niet verder over; je moet het gedroomd hebben, want er is niets van gebeurd.”

„Maar Huck, 't staat me allemaal zoo duidelijk voor den geest....”

„Dat doet er niet toe; 't is niet gebeurd. Ik weet het, omdat ik al dien tijd hier ben geweest.”

Jim sprak in de eerste vijf minuten geen woord meer, maar hij zat er verwonderd over te peinzen. Eindelijk zei hij:

„Welnu dan, ik geloof ook dat ik het gedroomd heb Huck. Maar de honden mogen me vangen, als het niet de sterkste droom is, waarvan ik ooit heb gehoord. Nog nooit heb ik een droom gehad, die me zoo heeft afgemat als deze.”

„O ja, dat is te begrijpen; want een droom kan iemand soms even sterk afmatten als het zwaarste werk. Maar dit moet toch wel een vreemde droom geweest zijn. Vertel er me eens alles van Jim.”

Jim begon toen alles van stukje tot beetje te vertellen, precies zooals het gebeurd was; alleen smukte hij het heel wat op. Vervolgens zei hij, dat hij zijn droom moest uitleggen, want die diende tot een waarschuwing. De eerste aanlegplaats, zei hij, beteekende iemand die ons goed gezind was; maar de sterke stroom, die het vlot losrukte, was een ander persoon, die ons den voet dwars wou zetten. Het geroep was een waarschuwing, die nu en dan tot ons kwam. De menigte landtongen, die hij met het vlot voorbijgedreven was, verbeeldde moeilijkheden, die we zouden krijgen

met twistzieke menschen en allerlei gemeen volk; maar als we verstandig handelden, zouden we 't er goed afbrengen.

Toen ik bij Jim weer op het vlot kwam, was de lucht tamelijk donker geworden, maar nu klaarde ze weer heelemaal op.

„Nu ja Jim,” zei ik nu, „die uitlegging is heel mooi; maar wat beteekenen *deze* dingen?”

Ik wees op de bladeren, den rommel van takken en slijk, en den gebroken riem. Ze vielen nu duidelijk in het oog.

Jim keek naar den rommel, vervolgens naar mij, en toen weer naar den rommel. Hij was nu zoo vast van idee dat hij gedroomd had, dat hij moeilijk de waarheid kon gelooven. Maar toen hij daar alles nu zoo door elkaar zag liggen, keek hij me strak aan, zonder een zweem van een glimlach, en zei:

„Wat dat beteekent? Dat zal ik je zeggen. Toen ik van de inspanning en van al het roepen doodmoe geworden en in slaap gevallen was, was ik erg teneergeslagen, omdat jij verloren was; en het kon me niets meer schelen, wat er van mij en het vlot terecht kwam. En toen ik ontwaakte, en je terugvond, springlevend, toen sprongen de tranen in mijn oogen; en ik had wel op mijn knieën kunnen vallen, en je voeten kussen van louter dankbaarheid. Maar het eenige, waar jij om gedacht hebt, was, hoe je den ouden Jim voor den gek zou kunnen houden met een leugen. Dat is een gemeene streek; zoo doen menschen, die slik werpen op de

hoofden van hun vrienden, en ze te schande maken.”

Toen stond hij langzaam op, en ging de hut binnen, zonder verder een woord te spreken. Maar dat was genoeg. Het griefde me zóó, dat ik *zijn* voeten wel had willen kussen, om hem te nopen zijn woorden terug te nemen.

Het kostte me wel een kwartier, eer ik besluiten kon aan een neger vergiffenis te vragen, — maar ik deed het; en het heeft me later nooit gespeten. Nooit heb ik hem weer zoo'n poets gebakken. En ik zou het ook dien éénen keer niet gedaan hebben, als ik had kunnen vermoeden dat hij het zich zoo zou aantrekken.

MARK TWAIN.

24. Lied aan het gangspil ¹⁾.

De oude die is er een lustige kwant;
 Maar 'k heb wel hooren verhalen,
 Alsdát hij zonder den luitenant
 Al gauw uit den koers zou dwalen.
 Of 't waar is — kijk, dat weten we niet;
 We draaien maar voort, en we zingen ons lied.

De luitenant is een wakkere held,
 Maar bovenal in het vloeken.

1) Als de manschappen aan 't gangspil draaien, hebben zij vrijheid te zeggen wat hun voor den mond komt.

Ze zeggen, dat als hem de gal wat kwelt
 Hij 't op de matrozen wil zoeken.
 Of 't waar is — kijk, dat weten we niet;
 We draaien maar voort, en we zingen ons lied.

De stuurman is er een vent als goud;
 Maar 'k heb wel eens gelezen,
 Dat, als je 't op de keper beschouwt,
 Het niet meer dan koper zou wezen.
 Of 't waar is — kijk, dat weten we niet;
 We draaien maar voort, en we zingen ons lied.

De pil die is een geleerde sinjeur,
 Ofschoon hem wordt nagegeven,
 Alsdát hij zijn heele leven deur
 Maar één recept heeft geschreven.
 Of 't waar is — kijk, dat weten we niet;
 We draaien maar voort, en we zingen ons lied.

De kok die is een nobele baas;
 Ze zeggen wel, om hem te smaden:
 Hij schaft het zwoerd en 't been aan de maats;
 Waar 't spek blijft, mogen ze raden....
 Of 't waar is — kijk, dat weten we niet;
 We draaien maar voort, en we zingen ons lied.

Mr. J. VAN LENNEP.

Complete werken. Leiden, A. W. Sijthoff.

25. Eeuwige vrede.

Willy van Bergen verwacht haar nicht Henriette en haar vriendin Betsy als logees gedurende de vacantiédagen. Terwijl zij even de tuinkamer heeft verlaten, om een nieuw lintje te halen voor haar poes, die op een stoel in de kamer ligt, komt Henriette aan. Arie Groenhart, die tuinman en tegelijk huisknecht is bij Willy's papa, laat haar binnen. Hij draagt Henriettes reistasch.

ARIE. (*Met zijn pet in de hand.*) Ze dochte juffrouw, dat u pas om tien uur of zoo zou komme. Want meneer zeg nog teuge me: Arie, zeit-ie, la jij nou dat mes-kruie zoo lang staan, en trek een andere broek an, om de jongejuffrouw van het spoor te hale. Want uwee begrijp: in een broek waarmee ik achter de meskar loop, ken ik iemand nie van het spoor hale. Ze ruiken het derek. Misschien heb u het ok al gemerk? Ruik anders maar is.

HENRIETTE. (*Gaat met een vies gezicht op zij.*) Dank je wel hoor! — 't Kwam beter uit, als ik een vroegeren trein nam. Zet de tasch maar neer; en zeg dan tegen oom en tante, dat ik er al ben.

ARIE. (*Buigend.*) Welzeker, jongejuffrouw. — Wil u niet eve gaan zitte? (*Hij wijst op den rieten stoel van Willy's pa.*)

HENRIETTE. (*Ze wil gaan zitten, maar deinst terug.*) Ajakkes, er ligt een kat in!

ARIE. Gunst ja. 't Is zeker de juffrouw der poessie. Nee, wees u maar nie bang juffrouw; 't is een

goed bees. Dat zeg ik zoo dikkels: 't is compleet een hondje van een katje. La mijn maar is kijke. (*Hij gaat naar den stoel; Henriette wijkt met een vies gezicht voor hem terug.*) Bel, bel, je zou toch zegge, hoe komt die hier! Dat is de juffrouw der beessie niet. De juffrouw der beessie het een blauw lintje om, altijd. Hij lijkt er anders wel wat op. Maar hij is niet zoo vrindelijk.

HENRIETTE. Is 't een vreemde kat? Hoe komt die hier?

ARIE. Zeker door 't ope raam uit den tuin naar binne. Zoo'n brutalen dief! En nou het-ie de juffrouw der melkie ok nog opgedronke! Werachtig! Wat mot ik nou doen?

HENRIETTE. Smijt hem het raam uit, het akelige beest.

ARIE. Dèr zeg ie zoo wat, juffrouw. Hier rakker! (*Hij neemt de poes op, loopt er mee naar het raam, en smijt ze eruit, den tuin in. Henriette klopt onderwijl het zitkussen uit den stoel af, en gaat dan zitten.*) Nou juffrouw, ik zel ze waarschouwe voor u. (*Hij gaat sloffend heen door de deur in den achterwand. Even later komt Willy door de zijdeur binnen. Ze legt een blauw lintje op de sofa neer, en loopt verheugd op haar nichtje toe.*)

WILLY. O Jet, ben je nou al gekomen? Dat 's heerlijk. En hoe is het thuis?

HENRIETTE. Dank je, heel goed. Hier ook?

WILLY. Allemaal nog springlevend, hoor.

HENRIETTE. (*Ze gaat met Willy op de sofa zitten.*) Nou, ze vonden het thuis dadelijk goed dat ik ging.

Zeg, wat zullen we echtjes pret hebben, hè? Weet je nog wel van verleden jaar in het mastbosch? Waar die Engelschman was, met die rooie snor?

WILLY. En die schilder, die altijd maar zei: jawel zulle? Dat waren toch eenige daagjes, hè?

HENRIETTE. Is je pa ook thuis?

WILLY. Ja. Ik heb hem al gevraagd of hij morgen met ons uitgaat, en hij doet het stellig; ik haal pa net zoo lang aan, tot hij ja zegt. Pa doet alles wat je hem vraagt. — En zeg, Bets komt ook. Je weet wel: mijn beste vriendin?

HENRIETTE. We zijn er de vorige vakantie ook mee uit geweest. Zoo'n leuke meid, hè? Nee maar, dat is dolletjes.

WILLY. Maar verbeeld je nu eens wat moe zegt. Drie meisjes in huis gaat nooit goed; vóór den avond is er al oorlog, beweert ze.

HENRIETTE. En we hadden nooit ruzie! Ze vonden ons altijd zoo'n aardig stelletje.

WILLY. Nou, maar ik heb een mooi plan. We moeten natuurlijk toonen dat moe 't mis heeft. Dus, nu spreken we af, dat we nooit een onvriendelijk woord tegen elkaar zullen zeggen, al zijn we 't eigenlijk niet eens.

HENRIETTE. Maar we waren immers nooit kwaad op mekaar.

WILLY. O, natuurlijk. Maar nu *nog minder dan nooit*.

HENRIETTE. Afgesproken. We sluiten eeuwigen vrede. En dat moet Bets ook doen.

WILLY. Prachtig, prachtig! Wat zal moe op der neus kijken, als we zoo vreedzaam met mekaar omgaan. Maar nou moet ik eerst mijn poesje eens hebben. Ze krijgt een feestgewaad aan, ter eere van de gasten. (*Ze kijkt zoekend de kamer rond.*)

HENRIETTE. Hou jij ook zoo van poesjes? Ik ben er dol op. Maar zeg, daar net was er hier een vreemde kat, een groot, grauw beest. Die was zeker door 't raam naar binnen gekomen, en had brutaalweg de melk van jouw poesje opgedronken. Zoo'n dief hè?

WILLY. Och, dan is Jetje zeker van die vreemde geschrikt en weggekropen; ik zie ze nergens. (*Ze*

kijkt onder de sofa, enz.) Poes, poes, poes, waar zit je? (*Tot haar nichtje.*) Je hebt dat vreemde beest toch zeker weggejaagd?

HENRIETTE. Arie heeft ze 't raam uit gesmeten.

WILLY. Flink zoo. Zoo'n indringster! Wie weet, waar Jetje nu heen gevlucht is. Zoo heet mijn poes, weet je; ik heb ze naar jou genoemd.

HENRIETTE. Wat een leuke naam! Is 't een aardig beestje?

WILLY. (*Nog steeds zoekend.*) Och, zoo mak en zoo vriendelijk; 't is een snoes. Maar waar zit ze nu toch?

HENRIETTE. Nee, die hier in den stoel zag er alles behalve lief uit.

WILLY. (*Verschrikt.*) Hier in den stoel?

HENRIETTE. Ja, hier. 'k Schrok me dood toen ik wou gaan zitten.

WILLY. Kind, dan was het Jetje!

HENRIETTE. 't Is niet. Arie zei zelf dat het een vreemde was, omdat ze geen lintje omhad.

WILLY. Dat had ik ze afgedaan, toen ik het nieuwe lintje ging halen. Naar kind, dan heb je mijn lief diertje het raam uit gesmeten. (*Ze gaat naar het raam en kijkt in den tuin.*) Wie weet, ligt ze nu niet morsdood op den grond! . . . Nee, ik zie nergens iets.

HENRIETTE. (*Verlegen.*) Maar ik wist immers niet dat het jouw poes was.

WILLY. Ja, dat zeg je nu. Maar ik begrijp het wel, je hebt het expres gedaan, om mij te plagen. (*Schreiend.*) 'k Wou dat je maar thuis gebleven was!

HENRIETTE. Ik ook. Want ik vind het gemeen, dat je zoo iets slechts van me denkt.

WILLY. Akelig spook!

HENRIETTE. Kat! Maar ik ga terug naar huis!
(*Ze begint te snikken*). Ik blijf niet hier.

MEVROUW VAN BERGEN, *Willy's moeder*, komt de kamer binnen. Ze zegt hardop tot zich zelve: Heb

ik het niet gezegd? Welzeker, welzeker. De oorlog is al verklaard. Jawel, je moet me de meisjes leeren kennen. (*Tot Henriette.*) Dag Jetje. Welkom hier, kind. Maar wat is dat, meisjes?

WILLY. Ze heeft poes uit het raam gegooid!

HENRIETTE. Ja, maar ik dacht dat het een vreemde kat was, tante.

WILLY. Dat jokt ze, ze deed het expres.

MEVR. VAN BERGEN. Zwijg, Willy. Ik moet zeggen, je ontvangt je logee heel aardig. En dat is nog al je „liefste vriendin, met wie je nooit kibbelt.”

WILLY. (*Ze brengt verschrikt de hand voor den mond, en spreekt in zich zelf.*) O ja, dat's waar ook.... Moe lacht natuurlijk, dat ze 't wint. (*Luid*) Maar ik wist ook niet, dat ze mijn poes zou vermoorden. 'k Wou dat ze maar thuis gebleven was, dat spook!

HENRIETTE. Ja tante, laat me maar naar huis gaan. Hier heb ik toch geen plezier.

MEVR. VAN BERGEN. Nu nog mooier. Nee, nee, kom jij maar mee, kind. Al is Willy onredelijk, tante is het nog niet. En misschien is straks die booze bui overgedreven, en vraagt ze je vergiffenis. (*Ze gaat met Henriette heen door de deur in den achterwand.*)

WILLY. (*Alleen.*) Vergiffenis vragen aan dat kind? 'k Wist niet, wat ik liever deed. Had ik Jetje, mijn lieve Jetje, maar terug! En die heb ik nog al naar dat valsche dier genoemd.

Met toestemming van den schrijver overgenomen uit een onuitgegeven kamerstukje van den heer F. MAERLANT getiteld *Eeuwige vrede*.

26. De Hemelkoningin.

Het houten Moeder-Godsbeeld was in de stad ouder dan alles. Toen er nog geen stad, maar enkel bosch was, stond het reeds in een hollen eikeboom, zóó verweerd of 't met hem was oud geworden. Niemand wist, wie 't daar had neergezet, maar iedereen bleef er voor stilstaan, om een Ave te bidden. En toen de eik steeds meer uiteenspleet en versplinterde, bouwden een paar van die vrome voorbijgangers om den boomstronk een huisje van takken en zoden. Een ridder die hier veilig schuilde voor heel een bende woedende landsknechten, vervulde dankbaar zijn gelofte aan de Moeder Gods, en liet voor het beeld op dezelfde plaats een kleine kapel van grijzen bergsteen bouwen.

Daar kwamen pelgrims gunsten en genaden afsmeecken, en nadat ze verhoord werden, wezen ze den weg aan anderen, die in nood of leed waren. Toen duurde het niet lang, of het kapelletje werd te klein voor die dichte scharen, en op een Meimorgen vond een Minderbroeder, die er kwam Mis lezen voor saamgestroomde dorpingen, om het klein bedehuis heen het plan van een grootekerk geteekend met lijnen van pinksterbloemen.

„Het is duidelijk de wil van de Moeder Gods, dat we haar een kerk stichten, waar nu de boschkapel staat,” zei hij tot zijn gardiaan. Toen bouwden ze in het bosch een schamel laag klooster voor hen zelf, en er naast, naar de lijnen van het

bloemenplan, die kerk. Ze had een groote poort, in wier boog alle aartsvaders en profeten stonden gebeeldhouwd. Binnen waakte bij iederen pilaar een apostel, en door zeven hooge gebrandkleurde spitsboogvensters stroomde het zonlicht.

Alles straalde en schitterde in de kerk. Alleen het beeld der Moeder Gods was dof en onooglijk. Grof en lomp waren de lijnen van 't gelaat en de plooiën van 't kleed in 't hout gebeiteld; weer en wind en de knagende molm hadden ze nog ruwer gemaakt. Sommigen zeiden dat het niet door menschenhanden was gevormd, dat het een half vergane boomstronk was, waaraan de Voorzienigheid deze vage vorm en gelijkenis had gegeven. Maar aan de voeten van het beeld werd elken dag Mis gelezen, en stonden heel 't jaar door brandende kaarsen en veel bloemen, zoodat om 't verweerde hout steeds een zachte goudschijn en zoete geuren waarden.

En 't duurde niet lang, of de kerkwanden waren behangen met gelofte-giften en offers; krukken van kreupelen, windselen van zieken en gezonden, genezen door Maria's voorspraak; boeien van bevrijde gevangenen; zwaarden en lansen van hen die in den kamp overwonnen; maar ook veel kleinooden, halsketens, oorhangers en gordels, en al wat edelingen en vrouwen van ver uit den omtrek 't kostbaarste hadden. Want veler gebed werd verhoord.

Niet lang, of er kwamen van heinde en ver groote processies om bij Maria's beeld te bidden,

en rond klooster en kerk werden gasthuizen opgericht en herbergen. De marskramers, die vroeger hun bonte koopwaar in 't gras of in kleine tenten uitstalden, bouwden houten kraampjes en weldra winkels en woningen, zelfs pakhuizen. Allerlei ambachtslieden waren bij dat bouwen noodig, en die kwamen voorgoed in hun buurt wonen. Zoo werden 't straten en pleinen vol huizen om de kerk heen, en ten laatste was 't een stad. Ze lag in een zwaren wal met een poort door twee ronde torens beschermd, en omgraven door een breede gracht. Maar alleen in herfst en winter vulden stortregens of dooi die stadsgracht met water, anders lag ze droog, en groeiden er welig gras en velerlei bloemen. Ook was er een ophaalbrug, maar die lag altijd neer, terwijl de met ijzer beslagen poort altijd wijd open stond. Moest niet elkeen bij dag en nacht toegang vinden tot de stad van de Hemelkoningin?

Want zoo noemden de poorters hun Moeder Gods. Zóóveel hielden ze van haar, dat ze niet zagen, hoe schamel en leelijk haar vermolmd beeld eigenlijk was. Sloegen ze er hun oogen naar op, dan zagen ze Maria zooals Ze staat naast Gods troon, in een kleed met sterren bezaaid, en in een mantel weidsch en heerlijk, wiens plooiën verglanzen in de blauwe klaarten van de morgenlucht. Ze zagen haar in een schemer van hemellicht, met de handen open, en 't hoofd zacht gebogen naar hen, luisterend met een stillen glimlach, alles begrijpend, en troost wetend voor elk verdriet. Was er ergens

een stad en waren er ter wereld poorters zóó rijk?

Door hun vrome trouw werd ook hun aardische rijkdom steeds grooter, zóó groot ten laatste, dat ze benijders kregen en vijanden, zonder dat ze 't vermoedden. Het was vooral de hertog van een naburig klein rijk, die hun stad haar bloei misgunde. En daar hij wel wist, aan wie ze alles dankte, besloot hij, het Moeder-Godsbeeld uit de kerk te gaan rooven.

Zoo kwam hij op een dag met een leger huurlingen op de stad aanrukken.

De poorters hadden 't aldoor zóó druk gehad met de bedevaartgangers, met hun handel en ambachten, dat ze over oorlog nooit veel hadden gedacht, en zoo bezaten ze niets om zich te verdigen dan wat bogen en pijlen, wat goedendags en strijdvlégels — en die waren nog door 't lange liggen versleten en half vergaan.

Toen het leger naderde — spelende jongens op den wal hadden 't het eerst gezien — ging er een groot geschrei in de straten op. De mannen liepen naar de zolders, om een wapen, een stormhoed, een maliënkolder tusschen 't spinrag in de stoffige kisten te zoeken. Dan naar de poort om de brug op te halen. En jammerend om de ganzebloemen en de wilde zuring, die in plaats van water de gracht vulden, liepen ze den wal op, om zich achter de kanteelen te verschuilen.

Star en wijd openden zich hun oogen, toen ze in het veld de vijanden zagen, die zich in een halven ring vóór de stad hadden gelegerd. Het

waren echte soldaten met helm en kuras, met beenplaten over de leeren broeken, bijl en knijf in den gordel, en den kruisboog aan een riem op den rug. Maar erger dan zij-zelf waren hun zes kanonnen! Die stonden opgesteld met den dreigenden mond naar de poort gericht, en naast elk kanon lag een opgestapelde hoop steenen kogels.

Van angst bestierf den poorters het wee en ach op de lippen. Stonden daar niet de allergevaarlijkste nieuwe vuurwapenen, waarover ze zulke schrikkelijke verhalen hadden gehoord, gereed om dood en verderf uit te braken over hun lieve stad? Ze konden 't niet langer aanzien, en zich afwendend sloegen ze de armen omhoog, al klagend: „We zijn verloren, als de Moeder Gods ons niet helpt!”

„Dat zal Ze immers!” riepen de vrouwen, die aan den binnenkant van den stadsmuur met emmers vol kokende olie en gloeiend teer stonden te wachten. Die zouden ze de verdedigers toereiken, als de vijand de muren bestormde. Maar toen de mannen haar stemmen hoorden, riepen ze boos: „Wat kunnen hier emmers met vuur helpen? . . . Die van den hertog hoeven niet tot bij den wal te komen. Ze hebben de helsche schiettuigen bij zich, die uit de verte vernielen . . . Heel de stad tot puin, en wij er onder, als de Moeder Gods niet helpt . . . Loopt naar de kerk en bidt . . . Ze moet het duivelstuig en alle satans er achter in den grond laten verzinken . . . Zij, Zij moet de handen voor die monstermuilen houden! Ze moet, Ze moet ons redden . . .” En vóór de vrouwen stormden de

mannen de kerk in. Op den wal lagen de bogen, pijlen, goedendags en strijdsvlegels, onder den wal stonden de emmers met gloeiend vuur vergeten

Salve Regina zongen de poorters binnen de kerk. En het avondrood kleurde door de vensters; purper en goud beefde het licht over 't bloemenaltaar, waar het Moeder-Godsbeeld te midden van al den luister een donkere schaduwvlek leek. Ze zongen, ze baden innig en smeekend als nog nooit. Dan weer zwegen ze oogenblikken lang om met ingehouden adem te luisteren, of de steenen kogels nog niet kwamen aangonzen, recht door de zeven vensters de kerk in en op hun hoofden neer

En waarlijk, te zelfder tijd stonden die van den hertog achter de affuiten, en staken door het zundgat de smeulende lont in het buskruit. Onder de helmklep loerden hun oogen uit de ruige baardgezichten naar de rijke stad, waarvan de kogels hun de poort gingen openen. Belust op den buit uit keukens en kelders, floten hun vette lippen de kogels na, die na 't knallen en 't knetteren van het kruit, gierend door de lucht zoefden zes te gelijk, weer zes, en weer

Ze keken door het avondrood, en hun adem stokte alsof ze ineens een stomp kregen tegen hun hart. De lont in hun hand begon te beven. Ze konden den blik niet meer afwenden van de stad naar de affuiten. Daar lagen de kogels! Daar stonden de kanonnen! Zij vergaten te laden

Want boven de poort tusschen de torens stond een vrouw, hoog opgericht tegen de lucht van

goudstralend purper. Ze stond met de oogen neergeslagen, en met de handen hield ze den schoot van haar glanzend kleed opgeheven en opengeplooid, om de kogels, die in wijde bogen als lichtende sterren naar haar neerdaalden, op te vangen. Scheen het niet of ze mild glimlachend wenkte als om te zeggen: „Geef me meer van die kogels, geef ze alle, alle”

Salve Regina schalde een stem over het veld, en eensklaps zagen de soldaten hun hertog voor hen uit stormen. De roode struispluimen van zijn helm woeien in den wind, en verdwaasd hield hij de armen open in zijn jagenden loop op de stad aan

Kanonniërs en boogschutters hem na, heel zijn leger Ze sprongen de gracht in, waadden door gras en bloemen heen, kwamen tot vlak onder de poort Maar de Hemelkoningin was verdwenen.

„Ik wil Haar weerzien en zalig zijn!” riep de hertog, en radeloos op de knieën zinkend bonsde hij 't hoofd tegen den grond.

„We willen Haar weerzien en Haar dienen!” riepen de soldaten „Ze zal naar de kerk zijn teruggegaan.” Ze klauterden tegen den muur, om aan de kettingen te rukken tot de brug neerzank. Toen trokken ze hun bijlen, en begonnen op de poort te houwen, dat de splinters om hen heen stoven. Maar ineens week de poort wijd open, en daar lagen de straten leeg in het laatste daglicht, stil als kloostergangen.

De hertog was een dolle woestaard, jarenlang de schrik van steden en burchten, en zijn soldaten

waren allen landloopers geweest, vrijbuiters, ontvluchte gevangenen of verarmoede jonkers, stroopers en roovers langs den weg. Maar in de stille straten dempten ze hun rinkende, ijzeren voetstappen. Ze kregen tranen in de oogen, en er was iets dat hun keel toeneep. Ze moesten allen denken aan hun kinderjaren, toen ze hier aan moeders hand liepen, in het hart een zelfde bang en blij verlangen naar de Hemelkoningin. Ze wisten 't niet, maar ze liepen in twee rijen als in processie, en prevelden Ave's. De hertog in 't midden vooraan.

Zoo kwamen ze in de kerk, waar ze tusschen de knielende poorters recht naar Maria's altaar drongen.

„Ik heb haar heerlijkheid gezien!” riep de hertog luide, terwijl hij zich neerwierp op de altaartreden.

De poorters rezen op, verschrikt eerst, blij dan, meer en meer verwonderd. Ze stonden en keken uit naar hun Hemelkoningin, en ook al de soldaten Maar er was niets dan 't vermolmde beeld, een schaduw in den gouden gloor der kaarsen, niet meer dan een boomstronk.

„Schooner dan de morgenzon is Ze voor mijn oogen opgegaan,” riep de hertog. „Ik wil Haar dienen voor eeuwig.”

Toen gingen de huurlingen de zes kanonnen uit het veld halen tot een offer aan haar kerk en stad. Want de hertog had de Minderbroeders gesmeekt, om in hun klooster te worden opgenomen als een der hunnen.

Nadat ze de kanonnen naast de overgebleven

kogels op den wal hadden opgesteld, zoodat de vervaarlijke vuurmonden grijsden tusschen de kanteelen, om alle vijanden verre te houden, togen de soldaten stil de stadspoort uit, en ze verspreidden zich over de wegen. Sommigen gingen naar hun arme oude moeder terug, anderen naar hun verwaarloosd ambacht of hun verlaten gezin. Naar hutten, hoeven en kasteelen keerden ze, naar hun dorp of hun stad, en alom vertelden ze over het wonder.

Toen werd de toeloop van pelgrims naar de stad der Hemelkoningin nog grooter, en wijd om den wal heen moest een tweede wal met drie poorten worden gelegd, om alle kloosters, kerken en godshuizen te omsluiten, die daar gebouwd werden te harer eer.

MARIE KOENEN.

Jong Leven. Drukkerij de Meyerij, Eindhoven.

27. Een zandstorm.

Er zijn in Azië heel wat zandwoestijnen, maar geen daarvan is zoo vol verschrikkingen als de groote woestijn Karakoem, die zich uitstrekt in het land der Tartaren, ten Noorden van Perzië. Met moeite sleept de reiziger zich over de eindelooze vlakke voort, koortsig, en door hoofdpijn gekweld. Boven zich heeft hij een strak blauwen hemel, waaraan de zon staat te branden; onder zich het gloeiende zand. Nergens bespeurt hij eenige schaduw,

nergens een levend wezen; het is alles doodsch en verlaten. De verbleekte beenderen van paarden en kameelen, en soms ook van menschen, in de woestijn gestorven, die hier en daar uit het zand te voorschijn komen, duiden de richting aan, door vroegere karavanen genomen, en dienen den reiziger tot wegwijzers.

Behalve honger en dorst, zijn hier tweeërlei gevaren vooral te duchten. Het eerste is de ontmoeting met andere menschen; het tweede de zandstorm.

Men zou denken, dat de reiziger, die deze eenzame streken doortrekt, de verschijning van een evenmensch met vreugde zou begroeten. Er is echter niets, dat hij meer vreest dan dit. Hij weet wel, dat de Tartaren, die hier op hun vurige kleine paardjes rondzwerfen, niet te vertrouwen zijn. Wanneer hij zoo'n ruiter op zich af ziet komen, houdt hij zich op alles voorbereid. Met de hand aan zijn revolver, richt de reiziger het oog op den Tartaar, die wederkeerig hem scherp opneemt onder zijn kap van schapevel, en hij roept hem toe: „Is het vrede?” En eerst als deze heeft geantwoord: „Dank zij Allah, het *is* vrede,” laat hij hem dichter naderen.

Van den zandstorm had ik meermalen hooren spreken, maar ik had nooit kunnen gelooven, dat deze zoo vreeselijk was, tot de ondervinding mij anders leerde.

Op een avond trok ik met mijn kleine karavaan door de Karakoem. De roode zon was aan het

ondergaan, toen ik in de verte plotseling iets zag oprijzen boven het zand, dat ik bij den eersten aanblik voor een wolk van dorre blaren hield, die door een windvlaag werden opgejaagd. Dit was echter onmogelijk, daar wijd in het rond geen boomen of struiken groeiden, en er niet het flauwste zuchtje viel te bespeuren. Een tweede blik overtuigde me, dat ik met een menigte gevleugelde insecten had te doen, die zich in goede orde, als een leger vóór den veldslag, snel en dwarrelend voortbewogen.

„Sprinkhanen!” zei ik tot me zelf, met schrik denkend aan de verwoestingen, die deze dieren kunnen aanrichten.

Ja, het waren sprinkhanen. Als een donkere wolk verduisterde hun schaduw het licht der maan; en het gefladder hunner tallooze vleugels weerklonk in de spookachtige stilte der woestijn als het gefluit en gesis van een machtig stoomwerktuig. Voorwaarts gingen zij, naar de vruchtbare landstreken in het Zuiden, om daar den oogst te vernielen. En welk een menigte, ontelbaar als het zand der zee! Hoewel er ieder oogenblik duizenden ons voorbijvlogen, duurde het bijna een kwartier, eer de heele troep over onze hoofden was heen getrokken.

„Meester,” zei mijn Tartaarsche bediende op ernstigen toon, terwijl hij met de bruine, knokige hand op de donkere massa wees, die in het Zuiden verdween, „meester, er is storm op til.”

„Waarom denk je dat?” vroeg ik verbaasd. Want

de lucht was helder en onbewolkt, gelijk te voren.

„De sprinkhanen zijn voorbijgetrokken, in heerlegers, even talrijk als in de dagen toen de profeet Moussa ben Amram ¹⁾ ze naar Egypte bracht. Waar zij in de woestijn verschijnen, volgt de storm al spoedig.”

Als hij gelijk had, dreigde ons inderdaad een ernstig gevaar. Er was hier zand genoeg, om een heel leger onder te bedelven. Wat moest ik doen? Terugkeeren? Het zou niet baten; op den weg achter ons bestond de bodem uit hetzelfde fijne zand als hier. Terugkeeren, hier blijven of vooruitgaan, het was alles even gevaarlijk. Na eenig nadenken, besloot ik, rustig onzen weg te vervolgen.

Een, twee uren verliepen, zonder eenig teeken van naderend gevaar; en ik begon reeds te hopen, dat mijn Tartaar zich had vergist, toen plotseling de kameelen stil stonden, en met alle kenteekenen van hevigen angst den neus omhoog staken en de lucht opsnoeven.

Ik zag, hoe het gelaat van mijn bediende bij deze beweging der dieren betrok. Ook de Kirgies, die als kameeldrijver ons vergezelde, keek met angstigen blik om zich heen.

De kameelen snoeven opnieuw de lucht op, doch nu sneller en rusteloozer dan te voren. Toen lieten ze eensklaps zich naast elkaar op den grond vallen, en drukten den langen hals tegen den bodem.

„Zandstorm!” riep de Kirgies. En snel als het

1) Moussa ben Amram = Mozes, de zoon van Amram.

weerlicht, sloeg hij zijn mantel van schapevel om het hoofd, en wierp zich plat achter de dieren neer.

Nauwelijks was dit woord gesproken, of het uitspansel werd plotseling met een grauwen mist overtoegen. Mijn Tartaar en ik hadden nog maar even tijd, ons op den bodem van onzen wagen neer te werpen. Nu stak er een felle wind op, die nu eens van deze, dan van die zijde over ons heen joeg. Hoewel we onze shawls stevig over ons hoofd hadden getrokken, drongen de fijne korrels door alles heen, vulden ooren, neus en mond, en maakten ons doof en blind.

Uren lang scheen de storm aan te houden. Wij luisterden naar het gehuil van den wind, en het gekletter der neervallende zandkorrels tegen de zijden van onzen wagen, maar durfden het hoofd niet opheffen, ofschoon we bijna stikten van benauwdheid. Eindelijk ging de wind liggen, bijna even plotseling als hij opgekomen was. De storm had ruim een half uur geduurd; ons echter leek het verscheiden uren.

We stonden op, en beproefden onze reis voort te zetten. Een zonderling schouwspel vertoonde zich aan onzen blik. De heele woestijn was van gedaante veranderd. Zoover het oog reikte, geleeke de zandvlakte nu op de golven van een hooge zee. Het onderstel van onzen wagen was geheel onder het zand bedolven, het bovendeel scheen in kalk gedoopt. Van de kameelen was niets meer te zien dan hun bulten. En toen de Kirgies opstond, een wervelwind van stof en zand om zich heen ver-

spreidend, leek het wel of hij uit den grond verrees.

Mijn Tartaar en ik, die in den wagen hadden geschuild, waren er niet veel beter aan toe. Niet-tegenstaande ik me stijf in mijn shawl had gewikkeld, was mijn huid overal met zand bedekt; en het gezicht van den Tartaar zag er uit als een half gewasschen aardappel. We schudden het zand van ons af, en huiverden, want de warme, zachte lucht was plotseling kil geworden. De Siberische orkaan had een ijzige koude meegebracht.

Door een gelukkig toeval, hadden we juist halt gehouden op een plek, waar de zandlaag slechts dun was, en waar het zand ruimte had gehad, zich te verspreiden. Had de storm ons in een van de holle wegen der woestijn overvallen, dan waren we onder het zand begraven geworden, en onherroepelijk verloren geweest.

Vrij naar DAVID KER.

28. Strooi vandaag een enkele bloem.

Strooi vandaag een enkele bloem
 Op des naasten pad;
 Strijk hem van 't bezorgd gelaat
 Enke rimpels glad.

Lenig smart of droog een traan,
 Breng een enklen zegen aan,
 Doe één woord van liefde hooren;
 En uw dag is niet verloren!

Vlinderjacht. Utrecht, Jac. v. Rennes.

CATH. V. RENNES.

29. Liefde.

„Zoo heeft God de wereld liefgehad.”

Waarom ligt Gij daar zoo schreiend
 In den kouden winternacht,
 Op het harde stroo der kribbe,
 Pas geboren, reeds veracht?

Waarom hangt Gij daar zoo bloedig,
 Met een doornenkrans gekroond,
 Aan een slavenkruis geklonken,
 Tot in 't sterven toe gehoond?

Waarom rust Gij daar zoo eenzaam,
 Wordt Gij, onder schijn van brood,
 Dag en nacht bij ons vertoevend,
 Nog verstooten na Uw dood?...

Arme kribbe, bloedig kruishout,
 Eenzaam altaar, 'k hoor uw stem:
 „Zóó bemint een God de Wereld!
 „Zóó bemint de wereld Hem!”

J. C. ALBERDINGH THIJN.

30. Oostersche gastvrijheid.

De avond begon te vallen, toen een ruiter in gestrekten draf het kleine tentendorp naderde, dat in eene oase aan den rand der Arabische woestijn was gelegen. Voor de eerste tent de beste hield de ruiter stil, steeg af, en vroeg gastvrijheid voor den nacht.

De bewoner der tent was een nog jeugdig Arabier, met gebronsd gelaat en donkere, vurige oogen. Hij had den ruiter al op eenigen afstand zien aankomen, en hem, zoodra hij afsteeg, scherp opgenomen. Het scheen, dat het gezicht van den vreemdeling bij hem eene onaangename herinnering wakker riep, want hij verschoot van kleur, toen deze juist tot hem eene vraag richtte, en er kwam eene uitdrukking van toorn op zijn gelaat. Maar oogenblikkelijk bedwong hij zich, en met eene beleefde buiging zei hij:

„Abdallahs woning is de uwe, o vreemdeling.” Daarop gaf hij aan eenen bruinen knaap bevel, voor het ros van den reiziger zorg te dragen, en voerde zelf den vreemdeling de tent binnen.

Weinige oogenblikken later zaten beiden aan den maaltijd. De Arabier had zijnen gast nog volstrekt niet gevraagd, wie hij was, of waar hij heen ging; dit zou in strijd zijn geweest met de Oostersche begrippen van beleefdheid. Zwijgend gebruikte hij het avondmaal, en wachtte geduldig, of het den vreemdeling zou behagen zich verder bekend te maken,

Na afloop van den maaltijd deelde deze mede wie hij was. Hij was een Europeaan, en woonde te Smyrna, maar bevond zich nu op reis naar Kaïro. Voor eene gewichtige zaak, die hij geen zijner bedienden kon toevertrouwen, had hij deze lastige reis aanvaard. Wel had hij dien tocht over zee heel wat gemakkelijker kunnen doen, maar het was voor hem van belang, een deel van Arabië te bezoeken, ten einde daar bij de reizende kooplieden berichten te kunnen inwinnen, die hij noodig had.

De Arabier hoorde met gepaste beleefdheid naar wat zijn gast hem mededeelde, en was al spoedig met dezen in een druk gesprek gewikkeld, waarbij de Europeaan zich verwonderde over de kennis, die zijn gastheer toonde te bezitten van het leven in de beschaafde landen en onder de Christenen. Hij had niet gedacht, zooveel beschaving te vinden bij eenen woestijnbewoner, en zeide dit ook.

Glimlachend antwoordde de Arabier: „Mijne jeugd heb ik doorgebracht in Kaïro, en andere steden waar Franken wonen. Ziedaar het geheim.”

Kort daarna gaf de gast zijn verlangen te kennen om te gaan rusten, daar hij den volgenden morgen weer vroegtijdig vertrekken wilde, en weldra heerschte in de tent dan ook diepe stilte. De vreemdeling althans sliep zoo kalm, als was hij in zijn eigen huis. Hij wist trouwens, dat hij volkomen veilig was, daar de Arabier zoo noodig met gevaar voor eigen leven dat zijner gasten verdedigt.

Doch niet overal heerschte die rust. In de af-

deeling der tent, gelegen naast die van den vreemdeling, sloop eene donkere gestalte naar den Arabier toe, die schijnbaar kalm sliep. Het was eene oude vrouw, die hem in 't oor fluisterde: „Mijn zoon, slaapt gij?”

Neen, Abdallah sliep niet. Hij richtte zich op, en zag de oude aan.

„Weet gij wie de man is, dien gij herbergt?”

„Ik weet het, moeder; hij is de zoon van hem, die ons tot armoede bracht.”

Nu zag de oude vrouw haren zoon aan met eenen blik, waarin felle haat gloeide. „Denk aan de belofte, die gij uwen vader deedt. Wreek de misdaad van den ongeloovige op zijnen zoon! Allah zelf voerde hem op uwen weg.”

Abdallah zweeg. Zijne borst zwoegde, het bloed steeg hem naar het gelaat; blijkbaar voerde hij eenen heftigen strijd met zichzelf. Eindelijk zei hij: „Hij is mijn gast.”

„Dus zult ge hem in vrede laten heengaan, dien hond? Moet dan eene vrouw de daad bedrijven, waarvoor haar zoon te laf is?” En bij deze woorden trok de oude een dolkmes te voorschijn, en wilde het tentgordijn oplichten, dat haar toegang zou hebben verleend tot den slapenden vreemdeling. Doch de ijzeren vuist van haar zoon weerhield haar. Abdallah zag doodsbleek, terwijl hij haar toevoegde: „Moeder, vergeet gij wat de Koran zegt? Mijn gast is mij heilig. Maar morgen, zoodra hij buiten ons kamp is, zit de wreker hem op de hielen. En dan, wee hem.”

Toen drong hij de oude vrouw terug, en legde zich weer neer, terwijl hij bleef waken voor het leven van zijnen vijand.

Den volgenden morgen werden de paarden reeds vroegtijdig gezadeld. Abdallah bracht zijnen gast een

eind weg tot buiten het kamp. „Zeg mij,” sprak de vreemdeling, toen hij meende dat het tijd was om afscheid te nemen van zijnen gastheer, „gij wist zoo-veel uit de groote steden. Hebt gij ook den koopman Omar-ben-Said gekend, die twintig jaar geleden in de Witte straat te Kaïro zijnen handel dreef?”

„Ik ben zijn zoon.”

„Dan ben ik aan het eind van mijne reis,” her-

nam de vreemdeling verrast, „want hem zocht ik. Zeg mij, waar kan ik hem zelf vinden?”

„Hij is dood,” zei de Araoier somber. „Hij was rijk, maar hij had eenen bediende, eenen ongeloovigen hond, dien hij echter zijn volle vertrouwen schonk. Deze maakte van dat vertrouwen misbruik; hij verdween op zekeren dag spoorloos, en nam bijna het heele vermogen van mijnen vader mee. Zoo werd mijne familie tot den bedelstaf gebracht; mijn vader stierf weinig tijd later.”

Bewogen reikte de vreemdeling Abdallah de hand. „Ik ken die geschiedenis,” sprak hij. „De oneerlijke knecht was mijn vader. Op zijn sterfbed kreeg hij berouw, en bekende mij zijne misdaad, met verzoek het gestolene terug te geven.”

Nu maakte hij zijnen gordel los, en haalde eene beurs te voorschijn, die eene aanzienlijke som bevatte. „Ik was op reis gegaan om Omar op te sporen, maar vond zijnen zoon,” ging hij voort. „Zie hier het geld, met intrest op intrest. Vergeeft gij den ontrouwen bediende, die berouw heeft gehad?”

De Arabier zweeg eene poos, verrast door wat hij vernomen had. „Christen,” zei hij eindelijk, „gij zijt een eerlijk man. Wees gezegend in uwen handel. Zie, toen ik gisteren uwen naam hoorde, begreep ik wie gij waart, te meer daar gij sprekend op uwen vader gelijkt, wiens gelaat ik mij nog goed herinner. Het was mijn plan, u in de woestijn te volgen; en dit zweer ik u, gij zoudt Kaïro nooit bereikt hebben.”

„Dus heb ik naast mijnen vijand geslapen?” her-

nam de reiziger ontsteld. „Waarom hebt gij mij dan niet eer gedood?”

„Ik had mijn zout met u gegeten, en de gast moet ons heilig zijn,” antwoordde de ander. Toen reikte hij den Europeaan de hand, en zei met warmte: „Ik keer terug naar mijn huis; tegen een eerlijk man verhef ik mijne hand niet. Maar als uw weg ooit weer door de woestijn voert, vergeet dan niet, dat in de tent van Abdallah-ben-Omar eene plaats voor u is, en gij er als vriend welkom zult worden geheeten.”

Met deze woorden wendde hij den teugel, en keerde naar het kamp terug, terwijl de Europeaan peinzend zijnen weg vervolgde.

Ontleend.

31. Een sledetocht met den goeden God.

Wel niemand zal beweren, dat boerenjongens er niet graag met een slee op uit gaan. Toen ik een jaar of dertig geleden nog een boerenjongen was, behoorde ook voor mij een sledevaart tot de allergrootste genoegens. Eens slechts heb ik er wat op tegen gehad, toen moeder me in een bitterkouden winternacht kwam wekken. „Kom Paul, dadelijk opstaan, je moet met meneer Pastoor naar een zieke toe. Hansen, de metselaar in de kolonie, ligt op sterven.”

Bibberend van kou zat ik op den rand van mijn bed, en probeerde mijn laarzen aan te krijgen. Ik

had altijd maar één paar laarzen. Ze waren van stevig leer met hooge schachten, en Tijssen, de schoenmaker, maakte ze altijd zoo, dat het een heksenwerk was, er in te komen. Eerst moest je de schachten zoo hoog mogelijk optrekken, en dan vijf maal de heele kamer rondspringen en 17 maal op den grond stampen, en dan was je er in.

Ik had een vreeselijken hekel aan die laarzen. Elk paar moest 't een jaar uithouden, en hield 't ook uit. Ten minste de schachten. De neuzen waren gewoonlijk na een week of vier al door, en dan zette 'Tijssen er nieuwe neuzen op, heel groote, die hij vastnaaide met afschuwelijk grijzen pikdraad en met heel scheeve naden. En met zulk schoeisel moest ik nu en dan ook nog voor jongeheer spelen.

Dien nacht was ik natuurlijk ook blij, toen ik er in was. Met de rest van mijn toilet was ik vlug klaar, en weldra waadde ik door de dikke sneeuw naar de kerk.

De dorpsstraat lag doodsch en verlaten; de sneeuw kraakte onder mijn voeten, en de maan, die aan den bewolkten hemel stond, verspreidde een somber en spookachtig licht. In de school haalde ik den sleutel van de kerk, die midden op het kerkhof stond.

Voor de dooden was ik niet bang, behalve voor een, den waard uit „De vier Jaargetijden”, met wien ik gedurende zijn leven altijd op voet van oorlog had gestaan. Hij had er altijd bijzonder veel plezier in gehad, me aan mijn haren of ooren te trekken, en ik op mijn beurt had hem menige

poets gebakken. Dat is zoo schooljongensmanier!

Nu lag hij op het kerkhof, juist langs het pad, en als ik zijn graf voorbijging, kwam altijd de angstige gedachte bij me op: nu steekt hij zijn voet omhoog en hij geeft je een schop in je rug, dat je op je gezicht valt. En nu, in het middernachtelijk uur, had ik natuurlijk nog meer angst dan gewoonlijk. Het hielp me niet, dat ik me moed trachtte in te spreken: hij zal er wel voor oppassen zijn voet uit het warme graf in de koude lucht te steken, daarvoor heeft hij veel te veel last van reumatiek gehad. Ik was en ik bleef bang.

Eerst liep ik heel voorzichtig, voetje voor voetje, en toen ik vlak bij den waard kwam, holde ik hem in galop voorbij. En toen dacht ik ook aan mijn grootmoeder, die ook langs het pad lag, en gedurende haar leven wel duizendmaal gezegd had: „Jongen, stamp toch niet zoo hard, je weet toch, dat ik zoo'n last heb van hoofdpijn!”

In de kerk verdween mijn angst. Als misdienaar moest ik bijna iederen dag dienen, en ik voelde me in de kerk heelemaal thuis. Bang was ik daar voor niets, ook niet voor de diepe duisternis, die slechts flauwtjes werd verlicht door het schijnsel van de godslamp. Ik sloot de sacristie open en nam den „ziekenzak”. Dat was een bruin, linnen zakje, waarin een kruisbeeld bewaard werd, twee kandelaars, twee kaarsen, een kleine bel, en nog een paar dingen die bij een bediening noodig waren.

Daar klonk een stem door de kerk: „Paul, ben jij daar?”

„Ja, meneer Pastoor.”

Het was de Pastoor. Hij besteeg het altaar en opende het Tabernakel. Ik knielde neer en klopte op mijn borst. *Jezus, voor U leef ik! Jezus, voor U sterf ik! Jezus, de Uwe wil ik zijn nu en in eeuwigheid!*

De Pastoor nam een H. Hostie uit de Ciborie, legde ze in een gouden doosje, dat hij in de zijden beurs borg die op zijn borst hing, sloot het Tabernakel, en we verlieten de kerk.

Op straat wachtte de koetsier van den Pastoor met de slee; ik ging voorop naast hem zitten, hij sloeg een deken over mijn knieën, en voort ging het.

De maan trad achter de wolken te voorschijn en verlichtte den besneeuwden weg. Het dorp lag weldra achter ons, wij reden over het vrije veld naar het kleine gehucht, waar Hansen de metseelaar, op sterven lag. Het werd me wonderlijk te moede; ik begon na te denken. We waren met vieren in de slede: ik, de koetsier, de Pastoor en de goede God. Ik bad een Onze Vader en een paar kleine gebedjes, en toen ging ik aan het overleggen.

't Gebeurde maar zelden, dat ik den goeden God zoo voor mezelf alleen had als nu. In de kerk waren altijd zooveel menschen, en die hadden allemaal wat te vragen, soms wel tien, twintig dingen tegelijk. Maar nu we zoo alleen in de slee waren, kon ik gemakkelijk aan het woord komen en op verhooring rekenen. Maar ik was toch een beetje bang, en ik draaide eerst mijn hoofd half naar achter, of ik het dorst te wagen, en of de

Pastoor het ook zou hooren. En het leek net, of iemand tot me zei: „Zeg alles maar zachtjes bij je zelf.” Toen zei ik alles, en ik wil nu niets verzwijgen, maar mijn zonderling gebed vertellen.

Eerst zei ik, dat ik in school had geleerd, dat de goede God niets voor niets verlangt, en ook de

geringste goede daad beloont. Nu was het toch geen kleinigheid, 's nachts uit het warme bed te komen, de lastige laarzen aan te trekken, en over het kerkhof te loopen langs het graf van den waard uit „De vier Jaargetijden” en van mijn grootmoeder, die zooveel hoofdpijn had gehad. Dat alles had ik gedaan ter wille van Onzen Lieven Heer. Als het nu niet al te veel verlangd was, zou Jezus

er dan niet voor willen zorgen, dat ik niet altijd met die akelige laarzen hoefde te loopen, maar dat ik eens een paar mooie schoenen met lakneuzen kreeg? Zooals de zoon van den postdirecteur ze had, als hij in de vacantie thuis kwam?

Zoo — het was er uit! Een poosje zat ik stil; toen wendde ik het hoofd weer op zij, of ik geen antwoord kreeg. Maar ik hoorde niets, geen ja of geen neen. Bedrukt keek ik voor me.

„Rij wat vlugger door!” zei de Pastoor tegen den koetsier. Die zette de paarden aan, en weldra hielden we voor het huis van Hansen stil. Vrouw Hansen kwam ons met haar zes kinderen tegemoet, en snikkend vielen allen op de knieën. De Pastoor hief zegenend het Hoogwaardige op en sprak den voorgeschreven groet: „Vrede zij dit huis en allen die er in wonen.” Daarna stegen we een smalle, steile trap op.

In de bovenkamer lag Hansen. Hij had zijn heele leven zoo hard gewerkt en zoo veel gebrek geleden, dat het met zijn vijfendertigste jaar met hem gedaan was. De roode teringgrozen bloeiden op zijn wangen, en zijn oogen glinsterden als waren ze van glas.

Een witte doek lag over de tafel. Ik zette er het kruisbeeld en de kandelaars op, stak de kaarsen aan, wier bevroren pit eerst lang knetterde eer ze brandde, en toen legde de Pastoor het gouden doosje met de H. Hostie op de tafel van den werkmán. Nu zijn armoedig leven ten einde liep, kwam de Koning der wereld bij Hansen, den metselaar.

De Pastoor gaf een wenk, en we gingen allen

de kamer uit. De zieke biechtte. We stonden ondertusschen buiten op het kleine portaal en half op de trap. Ik voelde mijn geweten erg bezwaard. Ik schaamde me over mijn gebed in de slee. Was ik niet geweest als die Phariseeër in den Tempel, die zich trotsch oprichtte, en den goeden God zijn verdiensten opsomde? Had ik den Heiland, die Zijn gouden kelk verliet om Zich naar een zieke te begeven, die op den langen weg zeker alleen aan dien zieke gedacht had, niet gestoord met mijn dwaas gebed?

Ik moest wel ernstige gedachten krijgen. Vrouw Hansen hief smeekend haar handen ten Hemel, en de zes kinderen om haar heen schreiden en beefden van kou en verdriet.

Daar viel mijn oog op de voeten der kinderen. Geen van hen droeg schoenen of laarzen; ze hadden klompen aan en dunne, gestopte kousen; een stond zelfs blootsvoets in zijn klompen. Zoo arm waren ze, terwijl hun vader nog leefde, en nu lag hij daar binnen op sterven. Wat moest er van hen worden?

Vrouw Hansen wrong wanhopig haar handen. Ik snikte met haar mee, en dacht aan mijn vader, die gezond was, en die er hard genoeg voor moest werken, om mij de stevige laarzen te kunnen koopen die ik aanhad. Ik kon niet anders, ik bukte me, en even streek ik liefkoozend over de leeren schachten.

De Pastoor opende de deur — de biecht was afgeloopen. We gingen allen de ziekenkamer binnen. Ik was zoo van streek, dat de geestelijke me zachtjes moest waarschuwen, den Confiteor te

bidden. Toen begon ik: „Confiteor Dei omnipotenti — quia peccavi . . . mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa . . .” en ik sloot er ook mijn schuld bij in, en ik voelde het ook voor mij als een groote troost, toen de Pastoor in de stilte van den nacht het: „Indulgentiam, absolutionem et remissionem peccatorum tuorum” sprak.

Toen opende hij de gouden doos, en als een witte ster verhief zich de H. Hostie, waarop de stervende den stralenden blik gericht had als op den laatsten troost, de laatste stut.

„Heer, geef mij maar niets, geef alles aan de kinderen hier,” bad ik innig, terwijl ik driemaal schelde bij het „Domine, non sum dignus.”

In grooten zielevrede ben ik naar huis gegaan. We waren nog maar met drieën in de slede: ik, de koetsier en de Pastoor. De beste van ons was bij Hansen den metselaar gebleven. Den volgenden dag vernam ik rustig de tijding, dat Hansen nog dienzelfden nacht was gestorven.

Dat alles is nu bijna dertig jaar geleden. Maar ik weet, wat voor een goed medereiziger Onze Lieve Heer in de slede geweest is. Ik heb de mooie schoenen met lakneuzen vroeg genoeg gekregen, en de kinderen van Hansen dragen op 't oogenblik allen eerlijk verdiende stevige schoenen en laarzen.